

I V A A D A M C O V Á

B Y S T Ě Ř I C E
P O D H O S T Ý N E M

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 27. LEDNA 2018

Iva Adamcová – Bystřice pod Hostýnem 27.1.2018

Vždycky, když se mám setkat s lidmi, tak krátce před tím přijde pár zvláštních dopisů, které vytvoří úvod k tomu povídání, které následuje hned vzápětí. A teď přišel velmi zajímavý dotaz. Určitě jste se s ním někdy setkali i ve svých životech, když jste si občas pročítali třeba Bibli anebo se o tom někde okolo Bible mluvilo. Bible existuje tisíce let a byla psána vědomím Boha. To Božství tady vždycky žilo - od prvopočátku co vznikla planeta. A to Božství se týká celku této planety. To znamená, že psáno bylo vždycky přes jedince, kteří byli inspirováni Božstvím. Svým Božským vědomím byli připravováni na vznik knihy knih. Ale také se stávalo, ať už záměrně anebo bez záměru, že byla upravována část slov, která tam byla vepsána někým. Po nějakém čase, když se kniha trochu poničila, muselo docházet k dalším a dalším výtiskům. A já dneska budu mluvit o jedné jediné větě, která tam zní a která vlastně, a to dnes uvidíte, v Odporu dokázala „poničit“ původní sdělení. A také napáchat mnoho zla. Vy teď už víte, že to je „zlo“ v uvozovkách, ale že to nebylo zlé, protože jsme ho potřebovali vývojově prožít.

Žena, která napsala tento dotaz, se ptala na to, proč my ženy, a je to napsané v Bibli, proč musíme rodit v bolesti a proč máme záporný vztah k hadům?

Já vám to teda vše vysvětlím, a uvidíte, že se to týká úplně jiných věcí, které v tomto textu a v Bibli vidět nikdy nebyly. A nesměly být vidět, protože jste si potřebovali projít velice dlouhou cestu k tomu, abyste pochopili dnešní vysvětlení. A dnes, po mnoha letech, kdy už na veřejnosti s vámi existují, to znamená, dá se říct už sedm let na veřejnosti, tak už mi budete i rozumět. A možná, že už jste se dopídili i sami v sobě své odpovědi. Ano, z této věty: „Budeš rodit v bolesti a prachu Země.“ něco vypadne, něco se přidá. Správná věta, která původně měla hmotným vědomím projít neposkvřená, od Boha, měla znít: „Budeš se rodit z bolesti a prachu Země.“ Jste původním Duchem. To neznámá, že se bude rodit jenom žena, ale bude se rodit i muž. I muž i žena, která je součástí Hmoty, a v ní vzniká další pokolení, které v sobě zase má přesně na padesát a padesát procent mužského i ženského, se musí vždy doladit. Doladit k dokonalosti. Proto jste se jako Duch Otec, přikryli Matkou Hmotou, abyste vydrželi odpory, které ona dělala, ale nikdy nebyly vaše. A tam, kde je odpor, tam je utrpení. Vy, jako Vědomí, pociťujete vězení a bolest Ducha a Duše. Ale musíte tím projít. Pouze průchodem vás Hmota propustí, otevře vám cestu dál k pochopení sama sebe. Neboli toho, kdo jste. A to je vlastně celý obsah toho všeho. Takhle byla Bible samozřejmě upravena, nebo v nepochopení jinak tlumočena, a tím nastalo dlouhé období, kterým jste se museli sami prokousat. A prokousali jste se. Rozhodně většina z vás, kteří tady dnes sedíte. Takže není to nastavený vztah pouze k ženám, že my ženy budeme rodit. Já třeba například jsem obě děti porodila, dá se říct bez bolesti. Pro mě to nebylo bolestné, samozřejmě. Ale my se rodíme přes zdánlivě hmotný tvar do Božské podoby. Je to i mužů i žen. Prach Země tady znamená Hmotu. Ano, prach je Hmota. Matka, kterou vy potřebujete pochopit a potřebujete si ji přijmout za svou pomocnici. A vidíte to, dřív jsme to museli nazývat tento prach Egem a Hmotným vědomím. Ale je to vaše matka, která vás porodí.

Teprve tehdy až projdete vším, až jste přítomni ve všech různých situacích a ve všech činech, které jste kdy zažili, ať sami se sebou anebo s druhými lidskými těly. Abyste pochopili, co vám tady dnes povídám. Tehdy je připraven váš čas porodu.

Nevím, jak poznáš, když máš do něčeho zasáhnout a někomu pomoci. A kdy víš, že něco například nemáš říkat a nemáš dělat, aby to tomu druhému pomohlo. Většinou se mi to děje naopak. Něco udělám a pak mám pocit, že jsem to asi neměla dělat. Nebo si říkám: něco druhému neřeknu či neudělám, a pak to stejně řeknu nebo udělám. Vím, že si to jenom nemám vyčítat. Děkuji moc za odpověď.

Tak. Vidíte to, tady ještě pořád apeluje Ego, neboli tělo, s tak zvaným hmotným vědomím a vůlí člověka. A usiluje o to, aby všechno udělal dobře a ne špatně. To je dualitní proces. Stačí se pouze rozhodnout. A pak se dívat na tu dobrou polovinu. To znamená, že jestliže já se rozhodnu někomu něco říci, tak mu to řeknu. A sklídím zkušenost z tohoto děje. A vždycky je ta zkušenost dobrá, protože se poučíte pro příště. Jakmile ale já si začnu říkat a váhat: „Měla jsem to udělat, neměla jsem to udělat...“ už jste nalomení. Ego chce vždy opak. Ego odporuje tomu, co se děje. Takže i v opačném případě, když to neřeknete, vám pak bude házet výčitky. Ale vy jste si vždycky šli pro dobrou zkušenost. Vždy je to dobré. Tak jak se to dělo, abyste získali zkušenost. To znamená, výčitky vám nikdy nepatřily. To vám zase podvrhla hmotná složka. Takže vidíte, že tohle je děj přesně takový, který odpovídá stavu 3D člověka. A musí se s ním počítat, protože hlas hmotného vědomí vás chce pošpinit, pošlapat, udělat z vás někoho špatného. Ale vy jste neměli špatný úmysl. Není zapotřebí si nic vyčítat. Ani uvažovat a pochybovat o tom, že jste měli nebo neměli někde zareagovat. Přesně tak, jak jste to udělali, to bylo dobře. Získali jste zkušenost.

Dobrý den paní Adamcová. Mám otázku na rodinné konstelace. Říkáte, že máme žít v přítomnosti a vše přijímat, co k nám přichází, ať jsou to dobré nebo tak zvaně „špatné“ události a pocity. V rodinných konstelacích se vracíte minulostí ke svým předkům a máte přijmout vše, co se událo. Především to, s čím nesouhlasíte, a zároveň čistit rodovou linii. Tímto způsobem přijímáte to špatné, co máte v sobě - především pocity a různé události. Jaký je váš názor na tento způsob práce na sobě? Je správné se tímto způsobem se vracet do minulosti? Také jsem četla v knize, že každý má v sobě vásány, minulé životy, které se s námi a naší duší nedokáží spojit. Když se vracím v konstelacích do minulých životů svých předků, nespojuji se spíše sama se sebou a svými minulými životy? Děkuji za odpověď a přeji vám hodně krásných a radostných dnů.

Tak hlavně si vysvětlíme, co to jsou vásány, abyste pochopili, že to také není nic špatného. Už na základních přednáškách je vysvětleno, že vásány jsou ještě nezpracovaná přijetí, která jste v minulosti ještě neuměli. A pozor, ta jsou vždycky nastavena. Vy si volíte co je pro vás dobré a podle toho si zvolíte další následný život. To znamená DNA matky a otce, které vytvoří vaši hmotnou složku, ve které máte děj nastaven. A je správný. Takže se nemáte čeho bát. Takže vidíte, že vásánami není třeba

strašit. Pozor, vždycky se všechno odehrává pouze v přítomnosti. To je iluze. Čistit rodovou linii je nesmysl. To je jako kdybyste kdysi před dvaceti lety rozlili někde louži, a pak jste se tam pocitově vrátili a chtěli ji utřít. Ona už dávno vyschla, uschla, barák už ani dávno zbourali, už ani neexistuje místo, kde byla vylitá. Reakce kolem této louže, které byly, ale zůstávají zaznamenány samozřejmě v dalších projevech všech lidských těl, která okolo této události zůstala, a ty se vyvíjejí. Každý si ve svém životě něco zlepší. Takže tyto věci už dávno neexistují. Ale existuje míra odporů, kterou máte v této případné události nyní a teď. To si pak napasujte na jakoukoliv věc, která se řeší v rodině. Na cokoliv. Zkrátka to, co neumíte tady a teď přijmout ve vašem životě, to se vám vždycky bude opakovat. Až do úplného přijetí všeho, co existuje. A pak se teprve stáváte Bohem. Duchem, který je obalen hmotou, která vás propustí. Ale dostanete se na její polohu. To znamená, že pak už v klidu a míru, v tichu, kdy ve vás nikdo neřve, žádný hlas vám vevnitř nenašeptává nějaké útoky na někoho jiného, tak tehdy už žijete skutečně v tom nebeském království, které vám předpověděl človíček jménem Ježíš. Do té doby všechno křičí. Ego totiž vás chce roztrhnout, abyste se při málo zkušenostech dostali na jeho stranu. A je velmi chytré.

Já jsem nedávno zažila na FB takovou milou událost, kdy si pár lidí tam psalo na téma volby prezidenta. Ty ženy byly úžasné, padaly tam taková slova... Já jsem se tak strašně smála u toho počítače a věřím, že se pak smáli i ostatní, protože po určité době, když už to nebylo možné nic tam k tomu neříct, tak jsem jim řekla: „Zlatička moje zlaté, uvědomte si, že oba dva kandidáti jsou jediným Vědomím. A i vaším Vědomím. A děje, které tam se odehrávají, jsou dopředu nastavené. To znamená, že už je nastaveno, který z nich bude zvolen. A právě proto, že je nastavený děj, kam se posune ta naše politika, anebo samozřejmě celá situace, která je na planetě, protože to je její součástí, a jestliže vy brojíte, vaše tělo útočí. To vaše tělo útočilo, ne vy. A pokud se necháte strhnout k tomu útoku, pak už je to vaše. A ta stoka, kterou to tam nazýváte, tak ta vás stáhla do tak zvané „špíny,“ a musíte začít nanovo.“ Druhému člověk vždycky poradí, ale sám sobě v té chvíli neumí a jedná a bojuje...

Ne, vy se rozhodnete, koho si zvolit anebo nezvolit.

Já jsem zažila strašně úsměvnou historii na toto téma. To vám musím vyprávět. Protože my jsme byli s babičkou volit před čtrnácti dny a volily jsme pana Drahoše. Pana profesora. Úplně v klidu, jenom se rozhodnout. To neznamená, že zvítězí pan profesor, samozřejmě může zvítězit i druhý kandidát, ale vám by to mělo být úplně jedno. Jenom si řekněte koho. Je to nastaveno. No, a pak nastal proces, kdy se ukázalo, že za čtrnáct dnů bude druhé kolo prezidentských voleb a maminka byla natěšená. Maminka, to je ještě takový bojovník za pana profesora, ta tom tam ještě má. Tak se tak jako připravovala. „Za čtrnáct dnů ho půjdeme volit zase, ten to musí vyhrát.“ Já říkám: „Mami, já tě musím zklamat. Já tady nebudu. Já s tebou rozhodně nepůjdu volit. Když budu mít čas, a to není jisté, tak si udělám samozřejmě ten dokument, který mi umožní volit v Hostýně, ale když to nepůjde, tak volit nepůjdu.“ A ta maminka se hned první večer jakoby nafoukla. „Tak já si teda půjdu volit sama.“ Já říkám: „Jo, mami, běž.“

Druhý den bylo všechno jinak. Ona tam měla takový odpor, že jsem věděla, že bude všechno jinak. Představte si mamince 20. ledna propadla občanka. A tak splaskla, jak bublina, a říká: „Tak nejdeme, no, se neposerem.“

Já se ale vrátím, já se omlouvám, já jsem odběhla. Takže vy už asi odpověď znáte, pokud mě posloucháte. Paní asi moc dlouho neposlouchala. Víte, jaký mám názor na rodinné konstelace. Ano. Vy máte všechno v přítomnosti. Takže všechno vyřešíte tady a teď. A šfouurat se v minulosti je vždycky hodně nebezpečné. Hlavně proto, že to je pozice bílé magie, která chce očistovat svou rodovou linii. Není co očistovat. Vy dneska ve svém životě a ve svém rozhodování, svými reakcemi v přítomných chvílích očistujete tuto rodovou linii, protože jste buď posledním anebo předposledním účastníkem. Za sebou pak máte ještě další, já tomu říkám zadky. Předky už neovlivníte, ale vyhovovalo vám to. Takže můžete ovlivnit zadky, protože je vychováte trošku jinak. Tak to je všechno, co k tomu chci říct.

Ivanko, prosím, jak to mají zvířata před životem a po smrti? Vidí také celý svůj život? Jsou schopna rozumět a poučit se jako lidé?

Prosím vás zvířata to nevidí, protože zvíře je jiná hladina, jiný schod. A každý živočich, který následuje ve vyšší fázi, a u nás lidí jsme hodně dlouhým vývojem přišli samozřejmě k rozumu, který nás trošku jakoby pozvedává. Což značí, že máme delší časoprostorovou křivku než zvíře ve své inkarnaci. A ten film života běží pouze tehdy, kdy máte tak zvanou paměťovou banku. Což je hlavně váš mozek, který byl takhle vyvinutý. Takže zvířata to nevidí. Ty žijí samozřejmě pudově. I my jsme do doby, než se nám otevře třetí oko, také částečně ještě zvířata, protože převládají první tři čakry a ještě nedoladěné. A vzpomeňte si, kdo z vás neumí ještě jedničku, dvojku a trojku, což jsou typicky zemské čakerní pozice. Tak ještě tam jsou přece jenom nějaké poryvy a hlavně samozřejmě pud sebezáchovy. Ten má 3D člověk nastavený. A pak neodpouštění a moc.

A co rostliny? Mám zahrádku, sekám, stříhám, pleju. Zahrádkář je vlastně tyran.

To je odpor, co? Ano. I vy jste byli trávou. Taky se po vás někdo převalil, třeba nějaký mamut. Ano, každá vaše inkarnace i v jednotlivých třídách byla nějakým způsobem ničena a museli jste si to zažít, ale Duch je vaším skutečným prvotním prvkem. Takže vždycky jste zažívali při odchodu blaženosti, což pořád trvá. Takže si s těmito věcmi vůbec nedělejte starosti. Ono to ale souvisí i s tím, co jsem vám říkala o vegetariánství. Protože člověk, který je ještě 3D a měl by obrovský odpor k tomu a kritiku k tomu... Že třeba někdo jí zvířata... Pozor, pak už byste se mohli dostat do pozice, že už byste nejedli ani rostliny ani plody, protože byste si mysleli, že něco ničíte. Tady jsou až fanatismy. Takže člověk, který je 3D, používá v této poloze rozhodnutí svého nějakého odporu, na svém kanále v jednotlivých čakerních hladinách, tak ten ještě nemá šanci přejít do stavu svatosti. Do takzvané svatosti neboli stavu Vědomí Boha. Ale automaticky tyto věci opustíte, protože pak budete vědět, že vaše tělo už to nechce jíst, a to přijde úplně samo bez nějakého vašeho rozhodnutí. Teď to dost lidí má, že třeba najednou ztrácí

chuť nebo nemají hlad. Jsou z toho samozřejmě trošku jakoby překvapení, vyděšení. Jsou různé varianty. Vy tím samozřejmě musíte projít, ale také v rozumné míře. Ne ve fanatismu anebo v takovém tom odevzdání se té Hmotě, která by vás dirigovala, ale to už je vždycky případ od případu.

Ivanko, dobré odpoledne. Prosím vás o vysvětlení tohoto. Kde je hranice mezi tím, že vše nechám plynout a tím, že se aktivně zapojíme. Například, kdyby naši předkové nechali vše plynout a nepostavili se vůči silnějšího, agresivnějšího činitele, tak tady už asi nejsme. Přece nic není zadarmo. Hlavně svoboda. Děkuji Jana.

Ano, ale vy to vidíte všude stejně ve všech časových horizontech. Tak to není. Lidstvo se vyvíjí jako celek, protože je celou jednotkou. To znamená, že ze všech těch různých agresorských akcí a válek se vždycky ty bytosti poučí, protože celé DNA si tím projde. Takže ono je to zdánlivě takhle nastavené. Ano, já vás učím, že na třetí čakře na jedné straně je velmi silný člověk, který útočí, a na druhé je slaboch, který potřebuje k vývoji, aby se naučil se správně bránit. Tak potřebuje samozřejmě k sobě toho agresora, abyste se to naučili. To samé je v pozicích jednotlivých národů, měst, zemí. Přesně takhle to je. A také víte, že na planetě je všech devět tříd. Teprve od šesté třídy je to člověk. Všechny nižší třídy jsou prvky, horniny, trávy, různé buňky, vývojová stádia zvířat a rostlin. Až v šesté třídě jsou to takzvaní mudlové. Nemyslete to tak, jak se to myslelo v Harry Potterovi, ale bylo to tam nastaveno. Byli to lidé, kteří nevěděli ještě nic. Ani o hladině magie bílé ani černé. To je pro ně iluze a myslí si, že to neexistuje. Tam jsou pojmenováni jako mudlové. Ti ještě nejsou ve stavu, kdy by pochopili větší věci, ale žijí si obrovsky dramatické osudy. To jsou oblasti hodně dramatické oblasti: jižní Amerika, Indie, Afrika. Tam se opravdu odehrávají dramata. Včetně hladomorů a různých jiných věcí, které bytost člověk musí prožít na své cestě sama se sebou. A proto tohle to je součástí. Ano, vy se učíte. V minulém století tady byly dvě světové války, kde útočila na jedné straně obrovská, ale obrovská síla černé magie. Jedni z vysokých černých mágů byli Hitler, Stalin, Lenin. To byli černí mágové obrovských rozměrů a manipulovali samozřejmě s velkým množstvím lidské populace lidských těl. Tito lidé sklídí své útoky. Protože když na vás, jako jedince, bude myslet obrovské množství lidí, milióny, desítky miliónů lidí s velikou záští, co všechno jste jim udělali, a s výčitkami, je to vyučování vždy oboustranné. A každý z účastníků si sklídí svůj další postup. Takže vidíte, jak to navazuje. Jak se planeta jako jedna jediná bytost vyvíjí.

Takže já se teď vrátím na tu třetí čakru. Pozice ještě útočníka, což je ten buldozer, ten agresivní člověk a pozice hodňouše, který ustupuje a chce být hodný a neumí se bránit. Napřed tento člověk ustupuje, ale strašně mu to překáží. To znamená, že se vevnitř drtí svými bloky na jednotlivých úrovních podle toho, kterou čakru umí nebo neumí, čím si vlastně ubližují oba dva. Obě dvě strany si ubližují. I ten, který útočí, ten ještě neví, že útočí sám na sebe, a ten, který ustupuje a drtí ho to, ten ničí sám sebe. Obě dvě varianty, že každý z nich ničí sám sebe, jsou platné. Jsou Duchem, nejsou Hmotou. Jenom podléhají míře zkušeností, kterou ještě potřebují prožít. V další fázi už ten Bílý nemá žádné drtící nebo sebedestruktivní pocity, ale pořád ještě třeba chce být dobrý před Bohem. Protože mezitím se dostal do úrovně silnější bílé magie, kde chce znázorňovat

dobro. Přesto si ale myslí, že ten druhý je zlý a špatný. Takže on sám útočí také. Jakmile ale přijde do Pokory tato bytost, už ví jak na to. Když se pak koukáte na druhého člověka, není tou Hmotou, je vašim vlastním Vědomím. To znamená, že já když nemám mé tělo, když nemám proti tomu člověku žádnou negativní emoci na všech pěti spodních úrovních, od jedničky až do pětky, jaké tam jsou zbraně víte - jednotlivé negativní emoce, tehdy já se neodtrhnu od svého vlastního Vědomí zdánlivě druhého lidského těla. Tehdy mu jenom řeknu beze strachu: „Nenechám se zatlačit. Já zůstávám tady.“ Nastavím mu mé podmínky. A tehdy poprvé ho možná něco zastaví. Ale každopádně já z toho vycházím jako vítěz a je jedno, jestli on se změní anebo nezmění. Pokud nedodrží mé podmínky, já už nenechám ubližovat svému tělu. Navíc vím, že jsem vlastně neublížila ani jemu. Jestliže ustupujete od tohoto člověka, tak mu ubližujete, protože on ubližuje sám sobě. Když mu to nedovolím, tak ho zachráním. A on to neví. On nevytvoří čin, který by v budoucnosti sám musel splatit. Tak doufám, že jste to pochopili, tu mou odpověď.

Ivanko, mám na tebe několik dotazů. Za prvé, moje Ego mě dostává do sebezničujících situací. Hlas Duše už varuje, ale také je tichý. Co mám dělat? Jak ho mám rozeznat?

To jsem asi trochu blbě přečetla. Ono to je tak napsané...

Dívejte se. Ego vás vždycky dostává do perfektních situací. Ego jste si na sebe oblékli. Vzpomeňte si na tu základní Božskou rovnici na Starých Křečanech. Bůh + Ego je člověk. Takže abyste se dostali do fáze obrácené, musíte přehodit znaménko na druhou stranu. Člověk – Ego je Bůh. Tady vidíte, že vždycky jste byli Bohové. Jenom když útočíte proti čemukoliv, tak ho ještě máte. Vaše Hmota vás převálcuje. Dostane vás do stavu, kdy jej ještě používáte. Přivlastníte si jej. A tím se samozřejmě zase stáváte hmotnou složkou. Člověkem, který má Boha hodně daleko. On je vlastně blízko, ale on to neví, že ho má v sobě. Pořád něco považujete za špatné, a proto je velikým darem, že se pak pro vás všechny věci opakují, abyste dostali novou šanci, jak to zvládnout lépe. Jestliže budete považovat nové děje, které se tam odehrávají za zničující, tak jste ještě pořád v odporu. Až pochopíte, že tyto děje se vám budou dít správně.

Já vám teď řeknu anonymně jeden příběh, abyste viděli, že člověk 5D už neumí považovat nic za špatné. Jedna rodina, hlavně jedna mladá žena, která tam hodně figuruje, si pořídila dům a velice se zadlužila s celou rodinou. Je to dluh, který asi nikdy neskončí. Ta rodina to místo miluje. Chce tam zůstat, ale přitom je to velice náročné a žijí skutečně tak na hraně, aby mohli to místo mít. To je jejich rozhodnutí. A pozor, ten dům se nedá prodat. A dostali se i do takové svízelné situace, že když se ten dům opravoval, tak přišel jeden řemeslník, který jim slíbil, že jim to udělá dobře, ale udělal to velmi špatně a odešel a nedodělal to. A protože to je samozřejmě důležitá část domu, je to střecha toho domu, tak je to pro ně hodně důležitá věc. Nabízeli tomu řemeslníkovi, aby se vrátil, aby to opravil alespoň do stavu, kdy tam do toho domu nepoteče. Nebo aby vrátil aspoň rozumnou částku, že se s ním nechtějí soudit. Ale ten člověk, on je takové zvláštní národnosti, takže je prudký, budeme to říkat hezky, tak je poslal do prdele. Ještě je obvinil, z toho, že mu ukradli žebřík. Ale to byl jeho

pomocník... Takže tam byly ještě takové děje, takže zkrátka opravdu došlo k soudu. A minulý týden mi tato žena volala a říká: „Ivanko představ si, že my jsme po pěti letech ten soud vyhráli.“ Já jsem jí říkala: „Ty hele, to ještě nemusíte ty peníze dostat zpátky.“ Ona říká: „Ne, ne, protože tam to došlo do takového stavu, kdy on neměl s.r.o., takže ručí svým majetkem. Takže teď mu exekuce sebere dům a všechny prostředky na výdělek, které má, prodá, a zkrátka ty peníze, alespoň nějaké, přijdou zpátky a my tu střechu snad doděláme.“ Teď pokračuje, co se dělo Ivě v hlavě. Vy tam vidíte, jak je ta druhá strana, to jiné etnikum agresivní. Takového člověka klidně může napadnout, že tam půjde a škrtně sirkou, což by pro tu rodinu byla obrovská záchrana. Shořel by dům bance. Oni by měli po dluhu a hodně by se jakoby z toho příběhu poučili. Takže vidíte, když jste člověk 3D, vidíte všechno špatně. Všechno, cokoliv se děje, vidíte z té negativní stránky. Útočíte na to. Jakmile se na to podíváte v tom přijetí, vidíte, jak vám všechno pomáhá. Jak nemůžete tady nic vlastnit. Ani dům ani partnera ani dítě. Nic ani sám sebe. Jestliže to odevzdám, mám úplně všechno. Můžu pokračovat s čistým štítem dál. A tohle vy si potřebujete uvědomit. Fakticky je všechno dobré tak, jak se děje. A ten, kdo bouří proti situacím, a hlavně jak píšete sebezničujícím, ano, to vždycky ničí vás. Ale ničí to názor vaší Hmoty, kterou jste si oblíklí. A na to nikdy nezapomeňte.

Další otázka.

Jak se mám bránit proti černé magii? V tomto životě jsem ji sám prováděl.

No výborně. To, co člověk vytváří, musí sám sklidit. A sklidí to tím, že to přijme tu sklizeň. Jestliže já sám jsem proti nikomu něco udělal, útočil jsem černou magií, tak musím vědět, že vše si splatím tím, že na mě dneska někdo zaútočí a já to přijmu. Jiná cesta nejde. Vy musíte zaplatit vše. Po černé magii následuje samozřejmě hladina, kterou nemůžete obejít, to je hladina bílé magie. Bílá magie si dělá různé ochrany, obrany proti černé magii, a neví, že to je její právě vzniklý nový odpor proti útoku. Takže ta druhá strana musí zaútočit. Až vám dojde, že ten člověk vám přijde vybit teď minulost a že tento nový čerstvý útok je vlastně darem. Ale na to máte ještě asi čas. To nedokážete jenom rozhodnutím a tím, že vám Iva odpoví. Reakce vašeho těla bude silnější. A jsem si naprosto jistá, že vás ještě přemůže. Žádné výčitky. Vy nemůžete ovlivnit reakci vašeho těla. Nikdo z vás. To znamená, že nemůžete ovlivnit ani neúspěchy ani úspěchy. A jestliže si potom za úspěchy klepete na rameno: „Teď jsem borec, teď jsem něco dokázal“, už jsem zase Hmotou. To je pastička. Je děj, kterým procházíte, a ten je nastaven. A musíte si ho takto projít právě proto, abyste vychytali všechny blešky, aby tam už nikdy žádné nebyly.

Jaké následky nese dobrovolné ukončení života? Příští život v poškozeném těle, jak píše paní Foučková? Děkuji.

Prosím vás, ono to tak zase úplně není. Tohle to se musí říkat v hladině bílé magie, protože bílí mágové se ještě bojí, aby neudělali něco blbě. Tak tam jsou využívané tyhle ty všechny věci, ale samozřejmě sklízíte tam jiné věci. Jestliže já se rozhodnu, že se zasebevraždím, tak pozor, zase to není vaše rozhodnutí. Protože vaše skutečná

existence je vědomí Boha, které si obléklo to rozhodnutí už v tom těle. Takže vidíte, že se vůbec nic blbého neděje. Je to jenom situace, kdy jste se rozhodli, že svůj život ukončíte. A je to právě proto, abyste si prožili jistý děj, který se musí odehrát. Protože vy, tím svým činem, nejenom že útočíte na váš život, který se vám v té chvíli nelíbí, což je váš vlastní odpor, ale další si vyberete tak, že se vám zase nebude moc líbit. To je jasné. Pak jsou tu další věci, protože i váš Duch je i Duch všech druhých zúčastněných lidí. To znamená, že když raníte otce, matku, sestru, bratra, přítele, partnera, děti, tak tyhle ty zranění se vám budou opakovat příště. Takže příští osud bude nastaven tak, že vám to někdo udělá. Že se oběsí, zastřelí, utopí, otráví... abyste prožili obrácenou stranu mince. Proto i vy máte samozřejmě být nestranní a spravedliví. Všechno je Vy. A vše, co sami sobě učiníte, musíte prožít i v těch druhých lidských formách, abyste pochopili stoprocentní bytost zvanou planeta Země.

Milá Ivanko, mám dotaz ohledně programů, které získáváme v dětství. Jestliže si například vybírám stejně problematické a psychopatické partnery jako byl můj otec, tak jak se tohoto vzorce chováním zbavím? A jak zabráním tomu, abych tento vzorec nepředala dál mým dětem? Otcí už jsem jeho chování dávno odpustila. Je taky už dávno mrtvý. Ale jak poznám, že už mi opakování stejné chyby při výběru partnera nehrozí?

Tak, teď vám musím vysvětlit dost důležité věci. Máte otce, jehož chování je velmi agresivní nebo psychopatické. Jestli vám vadí to chování, tak neumíte odpustit. To je záležitost druhé čakry, to víte. Ale ono se nedá odpustit do minulosti. To vždycky zjistíte v přítomné chvíli. Ano, partneři vám tam chodili, když pomínete partnery, rozhodnete se být sama, bude vám to dělat syn. Vždycky to je v té mužské nebo ženské linii, kam jste zaměřeni, protože tím vy si doladujete rovnováhu vašeho vlastního mužství i ženství. Každý z vás vznikl z matky a otce. A pozor, matka i otec vždycky měli spory právě proto, že byli v nerovnováze se svým mužstvím a ženstvím. Takže třeba muž měl více ženských rysů a žena třeba byla dominantní, měla více mužských rysů. Jestliže odsoudím tento vzor u svých rodičů, musím ho zažívat taky, protože i já střílím na pohlaví obou rodičů. Na někoho víc na někoho míň. Tato nerovnováha pokračuje. Až těsně před tím, než se vám otevře třetí oko, naleznete rovnováhu ke všemu, co tady je zdánlivě - jako k maňáskům, kteří tady rozehrávají děj. To znamená, že vidíte, že jestliže otec už je mrtvý a ještě by vám vadilo psychopatické konání vašeho přítomného partnera, tak jste ještě pořád ten princip nezvládla. Teprve až tehdy, kdy teď a nyní mi nevadí toto chování, jenom se od něj dovedu osvobodit přesně tak, jak jsem před chvílkou říkala (buldozer a slaboch). Ano přesně tak, vy jste se měli poučit. Správný přístup je poučit se. Víte, ten člověk, totiž psychopat, za to nemůže. On je Vědomí, to je jeho skutečná realita. Jeho hmota vám to dělá na vaše vlastní přání Vědomí společného.

Když budete na Statku a budu tam činit prohlášení, tak třeba na jedničce se říká: „Otče, prosím tě, odpusť mi odpory těla mého, mého jména, které jsem si přivlastnil v domnění, že jsem tímto jménem a tělem. Ale já jsem Vědomí. Vědomí celé této planety. A jestliže jsem Vědomí této planety, pak jsem si zvolil činy všech hmotných schránek se jmény, aby jejich činy, které já pak sklídím, jako další novou šanci k tomu, abych

směl odolat odporům těla svého jména, a neroztrhnout se od svého vlastního Vědomí, které pak získám.

Takže vy s tím agresorem jenom prožijete tu chvíli a poprvé se na něj nebudete zlobit. Nebudete si myslet, že je špatný, protože jeho skutečná realita je jako vaše Vědomí a s hmotnou složkou nemáte nic co do činění. Hmota jenom hraje divadelní roli. Vámi zvolené divadlo je váš Osud. Pak se vymaníte. A vy to odpuštění musíte dokázat tady a teď. Nesmí vám to vadit. Zároveň na jedničce si nesmíte myslet, že jeho čin je špatný. Zároveň budete respektovat to, co dělá. Jenom mu řeknete co je třeba. K tomu, co je pro vás a pro něj důležité, a pak se s ním klidně rozejdete, když není schopný se poučit. On je pro vás důležitý v tom, že se neumíte takovým lidem bránit. Až se to naučíte, správně se bránit, pak to pomine. Dále žádné litanie na čtyřce, žádné nenávisti ani situační pozor, a žádné hodnocení činu tohoto člověka. On sám sobě činí, tak jako vy všichni sobě činíte.

Nedávno tady Jurášek, někde tu sedí, já ho nevidím... dal nádhernou fotografii na FB. Kdo jste na FB, viděli jste to. To mě dostalo, Juro. Bábovka. Rozkrájená na plátky. Jakmile je rozkrájená, jak kecají všechny plátky. Heč já mám víc kakaa. A ty vole, ty jsi tlustější než já. Ano. To je člověk 3D přesně. Je vidět agresor. A já jsem chudá, on mě utiskuje. Moc se na mě ten plátek naklání. A drobí mě. Ne, až budete v pozici, kdy budete vědět, že i on a vy jste ten jako ten plátek bábovky, tak je to v pohodě.

Ivanko, jen krátce. Na kolik můžu ovládat své emoce, myšlenky a své tělo? Kde je ta hranice, co vše nechat probíhat samovolně, být jen pozorovatelem, do čeho můžu zasahovat a čím si mohu pomáhat u zdravotních problémů, aby to nebyla magie nebo nechat nemoc jen tak proběhnout úplně bez pomoci? Vnitřně, co přijde, to přijímám, ale můžu se pokusit situaci tělem zlepšit? Předem děkuji za odpověď. S láskou Blanka.

Tak Blaničko, pamatujte si, odpory vašich těl nemůžete ovládat. To jste si už ověřili. Ověřujete si to velmi dobře, protože jisté období vašeho vývoje, když už přijdou informace k vám, to je na každé planetě stejné a je na to speciální čas, tak zvaná sudá dimenze 4D, kterou teď nyní prožíváme, vždycky přijde nějaký informátor. A tady si můžete ověřovat, protože jste připraveni na to, že vaše tělo už nechce něco dělat, ale ono to dělá. A pak má taky ještě i dojezd. To znamená, že v okamžiku krize zachováte klid, ale pak se klepete za rohem. Snaží se ještě vás strhnout ještě tím klepáním do pozice jakoby nějakého odporu. Tady už vidíte, že se tady odehrávají dva děje, a také kým jste, ale musíte si počkat. A kdyby vám vadilo ještě to klepání, a to že jste něco samozřejmě řekli a neměli jste to říct, tak jste zase zpátky. Vám to musí být úplně lhostejné. Pak teprve od určité míry tomu tělu umíte přikázat, ale jenom tím, že víte, co neuděláte. To už je vaše rozhodnutí a to vás vede. Další postup je, že samozřejmě za ty minulostní věci, které se odehrávají, třeba dvacet i třicet let zpátky, musíte zaplatit všechny platby, které k tomu náleží. A věřte mi, že za všechny děje. Nikdy se nedá zjistit dopředu, jak bude dlouho trvat platba po blokaci. Nikdo vám nikdy v životě nemohl odejmout blok. Platba vždycky musela proběhnout a museli jste se to naučit. To byla

jenom krátká doba bílé magie, kdy tady skutečně bylo najednou hodně lidí, kteří dostali dary - bez požádání. Přišly samy. A hladina bílé magie je o tom, že ten člověk si připadá jako vyvolený, má potřebu zachránit svět, aby se vyučil v tom, že to nejde, že se každá jeho buňka musí v pravý čas zachránit sama, až když pochopí vše v Pokoře. To znamená, v tichu, bez negativních emocí, bez útoků na sama sebe, ve zdánlivě odděleném ve druhém lidském těle anebo v situaci. Takže když přijde platba, a vezměte si, že když třeba před dvaceti lety jste udělali blok, tak už to tak máte nastaveno, protože celý osud vašeho těla i konání je hotový, máte nastaveno, že až po dvaceti letech, nyní v tomto čase, nastane platba. Nikdo tomu nezamezí, ale už je také jasné, jak se k ní postavíte. Jestli ji přijmete rádi a v klidu, že si to zasloužíte, jestli už ty informace přišly anebo jestli proti ní budete nějakým způsobem odporovat. A samozřejmě, ještě je to děj geniálně nastavený v tom, že když už informace víte a už byste tomu odolali, tak zase kolem vás jsou lidé v osudu nastavení a vaše nemoc je tam nastavená i pro ně, abyste odolali i tomu, že oni vás budou litovat, protože tento děj je společný. Je mnohonásobný. Vy jste se nikdy od nikoho neoddělili. Jestliže já budu vychovávat dejme tomu svého syna a budu mít špatný vztah ze svého dětství, nenarovnaný, nebudeme říkat špatný ke svému otci. Tak pozor, když toho otce skutečně budu milovat, a budu vidět, jaké děje byly v tom mém dětství, a co se tam všechno odehrávalo, tak teprve pochopím. Když já toho otce budu chápat, dokážu narovnat to mužství ve výchově k mému synovi. A pozor, zase si to děláte pro sebe. Je to váš Osud. Ne jenom ten váš, i když zůstanete sama bez partnera a se synem budete sami, protože tady je děj, který připravujete. A ten syn si vás vybral. Nejste oddělené bytosti, na to zapomeňte. Připravujete si děj jeho výchovy tak, že ho připravujete pro ženu, která přijde, aby porodila vaše další potomky. Takže vy zasahujete jenom přijetím a Pokorou, tak jak jste pochopili děje v předcházející generaci. Vše vaše. Ne těch druhých. Proto byste se měli naučit samozřejmě odpouštět, respektovat, nehodnotit ženství víc nebo méně. To samé v mužské poloze. Jinak vždycky nastane nerovnováha, která „ovlivní“ další generaci a to, co bude následovat. Takže dnešní pochopení, klid a přijetí toho všeho co se děje, je základem, i kdybyste v rodinách prožívali dramatické věci. Je to správně. To je první poloha, kterou potřebujete pochopit. Pak nastává, když přijmete to, že jste nemocní, tak jak to je, pak nastává děj. Protože třeba i když se blíží třeba operace, nemáte ten děj zpracovaný, není odpuštěno, tak nemůže přijít Bůh, stejný jako vy - jen v obleku lékaře, a nemůže se mu podařit operace. Zase neobviňovat. Vy zkrátka všechno, co prožíváte, si zasloužíte, což nevíte. Vždycky se najde něco, proti čemu útočíte. Pak se dějí opravdu zázraky, kdy přijmete nemoc, jdete na operaci a z operačního sálu vás pošlou domů, protože to, co se mělo operovat, tam najednou není. Takových lidí je, které znám co se tohle dělo. Anebo vám najednou zavolá kamarád a nabídne vám nějaký úplně suprový přípravek, který můžete využít. Ano, používejte byliny a můžete si klidně vzít i lék. Není na závadu. Jenom si nenechte sahat do karmy. Tím byste totiž odmítli platbu, což by byl nový další přítomný odpor. Vše je vaše. A bez zaplacení do posledního haléře se neposunete dál. Bude se muset opakovat děj.

Ahoj Ivanko. Můžu se zeptat, co se děje s duší, jejíž obleček leží na ÁRU v bezvědomí a je to už nezvratné? Je to očistec anebo něco jiného? Děkuji Standa.

Ne, pokud je to bezvědomí, ten člověk nic necítí, nic ho nebolí. Je to většinou děj, který je nutný pro okolí. Rodinu, která by plakala, naříkala, zbytečně se drala. Věřte mi, děj odchodu je krásný, a když už je tam bezvědomí, tak je to naprosto v klidu. Vy byste jenom měli být vděční, že ten člověk netrpí a jakoby v tichosti odchází, a vy si teda budete muset počkat. Čím dřív vás to přestane deptat a ničit, tak tím dřív všechno skončí.

Dobrý den. Ráda bych se dozvěděla, jak se chovat ke své čtrnáctileté dceři, která je v pubertě. Prožívá nyní náročné období související s rozvodem rodičů. Tatínek se v únoru od nás odstěhuje a dcera si zatím vyzkouší střídavou péči u mě a u tatínka a jeho nové přítelkyně. Dcera má tatínka ráda. Proti jeho nové ženě nic nemá.

Výborně.

Snažím se ji do našich sporů netahat, ale párkrát mě viděla plakat. Chtěla bych, aby tímto obdobím dcera prošla klidně, bez zbytečných šrámů na duši. Co mi doporučíte?

Tak, tam už je docela dost dobrého. Za prvé nesmíte vlastnit dceru. To znamená, že se o ni nesmíte příliš bát. Ano, ona má svůj osud a ten osud si zvolila i s tím rozvodem. To je základ, který potřebujete pochopit, protože osud nás všech je hotový, nikdo na něm nemá vinu. Ač vám bylo hmotným vědomím předkládáno, že máte viny a hříchy. Není to tak. Vy se pouze učíte jak být lepší, méně útočit. První postup je, že dceru skutečně odevzdáte do Božích rukou, to znamená do Osudu děje, a nebude reagovat v odporech ve svém vlastním tělíčku. Jestli se váš muž zamiloval, odchází, něco skončilo, vy se rozvádíte. Samozřejmě hlídejte si i své vlastní lítosti. Vidíte to, kdyby vás dcera viděla plakat v lítosti nad tím, co se odehrálo, tak ji budete ničit. Život je takový, jaký je. Teď potřebujete z lásky k dceři projevit obrovskou sílu nad tím vaším osudem, který jste jako vědomí Boha chtěla. Mně taky řekl hlas po rozvodu, když jsem přišla domů ze soudu: „Jsi rozvedená, co budeš dělat?“ A já jsem řekla: „Ano, jsem rozvedená. Takových lidí je.“ Jestliže jsem se rozvedla, byl k tomu důvod. Nějaký děj, který nebyl příjemný a který se potřeboval zastavit. A teď se zastavil. A je dobře, že se zastavil. Takže já teď budu šťastná dál, tak jako jsem byla před tím.“ A všechno odpadlo. Ego vám podstrkuje lítosti nad dějem a nad situací, a tím samozřejmě drtíte i své okolí. Vy ji potřebujete taky nelitovat. I ona má svůj osud, který si vybrala. Teď je zapotřebí, abyste se o to dítě netahali, nežárlili, nelitovali ho, chovali se vzájemně k sobě slušně. Takže o otci budete mluvit slušně, i kdyby byl tak zvaně lidsky na vině. Neexistuje lidská spravedlnost a nespravedlnost. Božská spravedlnost existuje. To je děj, který jste si nastavili v osudu proto, abyste dokázali najít sami sebe. Pak ji samozřejmě nebudete drtit. Takže hezky mluve o tom, že jste spolu byli za dobře. O tom, že ona vznikla, jinak byste ji samozřejmě neměli. Jsou rodiče, kteří to nedokážou a proklínají setkání se

svým bývalým partnerem. A netuší, že tím zavrhují i zrození svých dětí. Je tu hodně prožitků, a vy si na ně samozřejmě přijdete i sama, ale tohle je základ. A buďte šťastná a veselá dál, ať si s vámi vaše dítě užije hezké chvíle a ne jenom uplakané údolí.

Milá Ivanko, chtěla bych tě poprosit, zda bys znovu mohla pohovořit o Pokoře. Co je to Pokora? Je to přijímání věcí, které se změnit nedají? Avšak když se nacházíme v situaci, kterou bychom mohli, a i když si tisíckrát přejeme, já vím Ego, zachovat se v situaci jinak „dobře“, přesto toho nejsme schopni. Je tedy Pokorou přijmout i to?

Prosím vás Pokora je stav bez negativní emoce. Jestliže budete na venek vypadat jako pokorní a budete přijímat věci, ale vevnitř budete bouřit, tak to Pokora není. Pokora je stav nitra. A já už jsem se toho dotkla v té první části, tím příkladem, když budete proti sobě mít toho agresora - někoho, kdo bude tlačit, a pozor, to je i situace, protože i vy jako Božství jste si vybrali děj ve své vlastní hmotné složce vašeho jména i ve všech situacích, které se nacházejí, a právě potřebujete zažít zázraky. Ty zázraky se odehrávají tehdy, když to nitrem přijmete, tak se věc sama vyřeší. Ta situace se sama rozmotá, aniž byste museli jakkoliv zasáhnout. A to si potřebujete ověřit, tak jak to pracuje, ale uvidíte to vždycky zevnitř. Nikdy nebo málokdy to je vidět z vnějšího světa. Proto se očima, běžně když se díváte na svět, nedá Pokora u druhého člověka zahlédnout. Vždycky ji musíte zažít. A ten děj se pak odehrává právě v tom, že se buď uvolní anebo se zkomplikuje. Takže vezměte si, kdybyste třeba řešili nějakou situaci a uvolnili jste ji, ale vevnitř jste byli našťvaní, jenom jste tak jako nafoukli a vzdálili jste se od toho, tak to není Pokora. To není o uvolnění situace tím, že jste zažili Pokoru, ale tím, že jste se našťvali. A odnesli jste si další nepokornou záležitost, to znamená blok, a ten se musí pak opakovat. A v osudu se počítá s tím, kolik těch situací nevyřešíte v Pokoře, a kdy poprvé se vám to podaří. Takže je vidět, že všechno se musí opakovat, než dolezete do správného stavu. Takže Pokora je stav nitra, kdy vám skutečně nic nepřekáží. Přijímáte věci tak, jak leží a běží. Pak už se vám nic neděje. Děj je hotový. Bílí mágové předpokládají, těsně před tím než přichází k těmto informacím, že když se budou chovat pokorně, když to přijmou, tak že se děj změní. Ne. Tady ještě uvažuje hmotné vědomí, které vám nastavuje, že se dá ten děj něčím ovlivnit vůlí člověka. Nedá se ovlivnit. To znamená, že nemůžete Pokoru běžně vidět okolo sebe.

Nedávno mi jedna paní, při jednom vyprávění jedné historky se mnou a mojí maminkou, napsala jak je to možné, že mi jako pokornému člověku se ještě něco takového děje, když mám vedle sebe někoho takového, když už by se mi to vlastně dít nemělo. Vidíte a to je právě ten omyl. Mně se to totiž neděje, i když se to v tom hmotném ději děje. Já to nevnímám, vůbec. Pro mě je to zábava. Vy moc dobře mě znáte, tak víte, že všechno je pro mě zábava. A ano, je to radost žít. Já jsem skutečně takové veliké dítě. Vzpomeňte si na Krista, když říkal: „Buďte dětmi, které nemají starosti.“ Vždycky se něco řeší, ale nesmíte útočit nitrem. Oni jsou, jací jsou. Ano, jsem, jaký jsem. Přijmout i sám sebe, to je Pokora. Jakmile si neustále myslím, že dělám nějaké chyby, a tak útočíte sami proti sobě. Jenže pozor, vy jste Vědomí, vy jen přihlížíte ději, který jste si zvolili, který vaše tělo musí dělat. A věřte mi, i to, co byste nechtěli. Já jsem se nedávno nasmála, byla jsem na pedikúře, a k té paní pedikérce, také se jmenuje Iva, chodí moje

maminka. A ta Iva mi vyprávěla, že při té první pedikúře se mé maminky bála. Maminka na první dojem působí přísně. Ona taková už není, ale je pravda, že dřív v těch letech, když je v člověku pýcha, tak si připadá lepší, dělá kolem sebe takovou bariéru a zdá se být přísný. Až když pak poznali lidi moji maminku blíž, zjistili, že se umí smát, umí být báječná. Je tam dobré už to lidství. Teď už ta pýcha je rozbouraná, takže při druhé návštěvě paní pedikérka zjistila, že moje maminka je báječná. Už jsme si hezky popovídaly. Teď byla moje třetí návštěva a ona říká, už si tykáme: „Ivi, já ti musím něco vyprávět.“ Maminka tam byla dva dny přede mnou. Říká: „Já jsem se tak snažila té mamince, protože už vím, jak ona to má, že musí všechno mít perfektní.“ To už jsem se začala smát, tak se tak snažila mamince co nejlíp, že ji pocákala vodou. Ona jí tam udělala asi čtyři, pět věcí, které zkrátka by nikdy nikomu neudělala, ale mé mamince jo. Já říkám: „Jestli pak umí moje maminka odpouštět? Ukázalo se to?“ říká: „Ale jo, nezlobila se.“ Říkám: „Nestěžovala si? Říká: „Ne, mně si nestěžovala, a věř mi, že kdyby jí to překáželo, tak by si stěžovala.“ Říkám: „Příště, pamatuj si, všichni jsou pro tebe stejná hladina.“ Jakmile budete chtít někomu udělat líp, tak si pište, že mu uděláte hůř.

Ivi, Ježíš byl průkopníkem ve své době. Spousta lidí ho milovala a spousta i nenáviděla. Dělal asi věci, které v té době nebyly „normální“, choval se zvláště. Můžeš nám říci, jak bychom ho mohli poznat v dnešní době? Není Bůh člověk tento průkopník? Vše asi můžeme vidět teď a tady.

Ano, přesně tak. Ježíš vám nastavil právě ten pocit jsem, jaký jsem - v hladině tehdejšího Božství, protože on byl Bohem. Vy dnes víte, že i vy jste Bohové, což tenkrát v jeho řečech byste nemohli nikdy pochopit. A dlouho - dva tisíce let to trvalo, než to mnozí pochopili. A ten vývoj se samozřejmě nezastavil. Mezi tím došlo k osvícení ještě pár jedinců. Ale tato doba skýtá hromadné osvícení a hromadné pochopení. Přesto je to v celé populaci planety pouhá část. To už víte. A je to část spravedlivá, protože vám vyhovuje časoprostorová křivka všech vašich zkušeností. Tedy doba devítiletky. Tak, jak to znázorňuji a on tenkrát musel také. Tak, jako já vám hraju sprostáka a nejsem jím. Pozor, já si také vážím kultivovanosti projevu, ale v určité míře. A dneska už je to ale menší a menší, slábne to, protože od jistého fanatismu a pýchy se musí odloučit cosi špinavého, patřícího k hmotnému Vědomí, a to je pýcha. To je pýcha a nadřazenost, co rozděluje tento svět do škatulek. Takže tak, jak já jsem vám hrála některé věci, anebo jsem vám je jenom částečně naznačila a pak jsem od nich poodešla, abyste pochopili, tak i on samozřejmě měl svá pravidla a musel vás něčemu naučit. A protože byla doba, která ještě neobsáhla plné zkoušky černé a bílé magie, tak vám musel ukázat spousty zázraků. Ale zároveň vám předeslal, že jednou se narodí syn člověka, který vám přinese informace, ale bude to člověk obyčejný, který vás naučí jenom správně žít. A teď vám musím říct, že ten syn člověka, stejně jako bod Kristovství máte všichni v sobě. Syn člověka ve vás spí. Jednoho dne se vzbudíte a bude ve vás. Budete jí. Je to ta obyčejnost, kdy už se skutečně nebudete vyvyšovat nad nikoho, ani se před nikým ponížovat. A budete vědět, že pouze lidské tělo tady hraje role. Tedy jsem, jaký jsem, neboli jsme, jací jsme. Právě takoví, jací jsme. A jako takoví jsme v pořádku, protože se vyvíjíme. Takže to Božství si každý sám najde. Tehdy budete Bohové, až se všechny odpory

zastaví. Takže ta bílomágovská hladina, která tam ještě v těch zázracích byla ještě předložena, tak musela být splněna, protože planetu čekalo ještě dvoutisícileté vyučování. Ještě i dnes to mnozí neumí pochopit. Tak, jako dnes mě někteří milují, tak mi věřte, mě někteří i nenávidí. Ke mně se to sice nedostane, ale jsou to ti, kteří jsou ze síně útočících. A musí to dělat. A neví, že bojují a útočí sami proti sobě. Mě to míjí, protože já nemám vůči jejich konání, byť předpokládanému, absolutně žádný odpor. Tím bych rozerval sama sebe. To je to, proč jsem vás přišla oslovit a proč jsem vám přišla vysvětlit věci. Každý odpor není vaše celistvost. To znamená, že musí nastat další pokušení hmotného světa a hmotné role ve vašem životě, abyste dostali novou šanci, jak to konečně udělat dobře.

Zdravím vás paní Ivanko. Mám vás velmi rád a velmi rád poslouchám vaše přednášky. Dostávám z nich informace, které mě velmi zajímají a na které jsem dlouho hledal odpovědi. Navíc mě nabíjejí nádhernou energií a těším se vždy na chvíle, kdy se do nich zaposlouchám. Takže svým způsobem se pro mě stávají lépe řečeno pozitivní drogou a dopingem. Zajímaly by mě tyto odpovědi na tyto konkrétní otázky.

Já se ještě tady k tomu Mirku, tady se pozastavím. Ano, vy moc dobře víte, že když mluvím, tak zažíváte takové jemné brnění v těle. Na to si taky každý člověk rád zvykne. To má člověk i po frňanu. Po sexu. Ano, všechny příjemnosti, které tu jsou, jsou vlastně navracení se vašeho Božství do vašeho těla. Takže co je vám příjemné a souhlasíte s tím a rozumíte tomu, tak vás navrací. Vše, co odmítáte, což dělá jenom Ego, to neumí souhlasit, tak vás vlastně rozervává a zužuje vám brány, kterými se můžete do těla dostat.

Jako velmi malý kluk jsem si uvědomil, že tam, kde jsem bydlel, jsou mi některá místa, či věci povědomé. Že jsem už je někdy někde viděl a nechápal jsem, proč bych je měl znát a odkud. Když jsem se na to snažil přijít přemýšlením, měl jsem pocit jakési neviditelné bariéry či zdi, která mě nechtěla pustit k dalším informacím. Může se to stát jakýmsi nedokonalým vymazáním informací z předešlých životů?

Z čeho pocházejí zdravotní problémy na ruku? Měl jsem v loni poměrně oteklé obě ruce od zápěstí přes dlaně včetně prstů. Bylo to velmi bolestivé. Pracoval jsem dvacet let u policie, také jako policejní vyšetřovatel a později jsem řešil dopravní přestupky a dopravní nehody. Jak hodnotíte práci v těchto složkách u policie a v justici? Když jsem pracoval na jednom městském úřadě, po čase jsem se také setkal ze strany kolegů se šikanou, když jsem odmítl pracovat neodborně a podílet se na braní úplatků, neboť bych popřel svou předchozí práci u policie i sám sebe. Se stížnostmi u vedení města jsem neuspěl, proto jsem nakonec ze zdravotních důvodů odešel. Když jsem si předtím důkladně zadokumentoval. Mohu podat na svého bývalého zaměstnavatele žalobu, abych mohl celý příběh později zveřejnit a ukázat ostatním na problémy

ve společnosti i možnosti, jak se bránit? Dozvěděl jsem se z provedeného veřejného průzkumu, že mezi zaměstnanci ve státní správě se vyskytuje šikana ve dvaceti procentech. Z celého srdce vám velmi děkuji za tuto vaši práci a pomoc směrem k nám všem potřebným a hledajícím. Mirek.

Tak. Tady je několik otázek. Takže Mirku. Vy, když se narodíte, to už jsem vyprávěla, tak si projedete celý film. Celý film života, který zažijete ve velice krátkém okamžiku. On zůstane jakoby rozbalený v tom vašem těle, to je vlastně projekce vašeho celého hmotného těla v rámci DNA tohoto života. A ten film zůstane rozbalený. Proto v pozdějších letech, když už budete mít určitou míru Pokory ne úplně celou, ale říkám určitou míru, už se budete snažit být takovým tím správným a nestranným člověkem, tak můžete zahlédnout některé okamžiky dopředu, takže se vám něco zdá povědomé. Znáte to sami všichni. Třeba můžete mít najednou deja vu, že jste někde byli, něco jste viděli, ale pozor nesnažte si vzpomínat na víc. To by bylo úsilí a Vůle člověka odhalovat tyto věci. Správná míra je, že to jenom blikne a zase to zhasne. Tohle se potom dělá samozřejmě v bílé magii, kdy bílí mágové otevírají ty minulé životy. Pozor, raději nedělat. Nemůžete vědět, jestli unesete nebo neunesete minulé skutky. A věřte mi, že dnes a tady jste nejlepší bytostí, jakou jste za vývoj planety byli. To je, jako kdybyste pátrali po tom, co jste dělali ve školce. To je zbytečné. Takže nepátrat. Hlavně ale hmotná složka, hmotné vědomí vás klame tím, že vám zase v minulých životech ukazuje opět vaši skutečnou realitu, hmotnou složku se jménem. Ale vaše původní bylo Vědomí. To je veliký omyl, že vlastně jste byli zase těmito lidmi. Zase jste byli pouze do těchto lidí oblečení. To je zkrátka náš maňásek. Já obrovsky miluji, a to byl opravdu veliký člověk, Fránu Drtikola, a ten tělo člověka nazýval panákem. Vy jste četli Drtikola, byl výborný člověk a dokonce i panu doktoru Tomášovi a Míle říkal, že nemusí vůbec meditovat, ale ještě to nebylo zkrátka nastaveno. V této době bylo jejich úkolem předvést tyto praktiky, aby široká veřejnost, a byli to báječní lidé, byli připravení na dnešní slova Ivy.

Tak problémy rukou pocházejí ze zablokované srdeční čakry a většinou to jsou lítosti anebo zášti. Buď situační, když je to na obou rukou, tak je to i situační strana pravá, levá je hmotná, to znamená činy druhých lidí. Tady bylo vidět Mirku, že se tobě děly nějaké lítosti nad něčím. Ano, běžně při tom vývoji se člověk, když se mu něco děje a myslí si, že dělá správně. A teď to okolí neocení, nebo se chová jinak, tak podlehnete lítosti. A i ty lítosti nejsou vaše. Jsou podstrčené. Pokud tam jsou otoky rukou, tak to tam trošičku skutečně souvisí i s druhou čakrou, protože druhá čakra rozhoduje o odpouštění nebo neodpouštění. To je záležitost vodní, takže v první řadě vám něco vadilo, co se asi v tom zaměstnání odehrávala, nebo vůbec v tom osudu, a vzápětí jste litoval nebo možná i trošku měl i jinou emoci. To budete muset vědět sám. Takže tyto dva neduhy se samozřejmě spojily. Ale ono, když vydržíte a přijmete tyto problémy s tím, jako že si zasloužím, ano všechno se musí zaplatit, tak odezní věci po čase. Ano, chodte k lékaři, pátrejte, ale v nitru buďte naprosto klidní a vyrovnaní abyste neuzavřeli tento proces zase s odporem v kanálu, ve vašem kanálu, a tím pádem se to neprotáhne do veliké dálky a zbavíte se tak všeho.

Moje maminka třeba dneska nemá už ani astma. Jeden čas měla i astma. To bylo po procesech, když tatínek zemřel a byly tam hodně velké zdravotní problémy. Dneska už nemá ani to. Už se to všechno zaplatilo.

Co se týká té práce na tom městském úřadu, víte, žijete ve světě 3D. To si musíte uvědomit. To znamená, že vy jako jedinec nemůžete ten svět změnit, jako byste si to vůlí člověka představovali. A vždycky skutečně z určitého procenta tam bude někdo, kdo bude takhle operovat. Ale pozor, pro vás je to úžasné prostředí, jak se něco naučit. Musel byste dodržet, kdybyste se chtěl zapojit do těchto procesů, absolutní nestrannost. Uvědomte si, že všichni se učí. I ti, co tam útočí a dělají ty pitomosti, protože jejich tělo ještě je tak egoistické, že touží po těch úplatcích a po něčem. Buď na to zapomenete, vzdáte se toho a necháte děj běžet, jak půjde. Věřte mi, že vše je hotové a že se každému jedinci všechno vyřeší, což z vašeho pohledu není možné vidět. Ale vy budete mít samozřejmě klid. Anebo se můžete rozhodnout, že to tak nenecháte, ale budete ještě pořád plout, přestože už tam nepracujete, s tím problémem dál. Je to jenom na vás. Ale hlavně, vy nemáte posuzovat ani děje druhých lidských těl, která jsou takhle poznamenána ještě egoismem. To je vaše posuzování, nezapomeňte, že pak bojuje vaše Hmota proti něčemu, co neexistuje. Máte na ty lidi myslet s obrovským soucitem. Oni sami se dočkají všech svých splacení. Boží mlýny skutečně melou pomalu, ale jistě. Bílý mág se stejně v poslední řadě naučí, že vlastně by bojoval s větrnými mlýny, přesně tak jako Don Quiote. Ale to už záleží na vás, do kterého z těch dvou dějů vy se pustíte. Rozhodně ten, ať to bude kterýkoli, tak to bude správně. Protože se v něm a po něm, po prožitku z toho děje, mnohé naučíte.

Ivanko naše.

Je, to je hezké. Děkuji.

Jak zvládnout život s alkoholikem? Zatím se nechci rozvádět. Máme dvě děti. Zatím není agresivní. Co mě to má naučit? Nepřipouští si to, že pije přes míru. Nepomohly hádky, domluvy. Mám to vše přijmout a rezignovat na situaci? Co mě to má naučit? Děkuji za odpověď. Pavla.

Ano, to je těžké. Ale ještě jste docela v klidu teda. Zkuste si vybavit, jestli jste někde v minulosti neměla odpor ještě k někomu jinému, kdo takto pil alkohol. To může být dědeček, tatínek, strejda nebo nějaký kamarád. To může být někdo z okolí. Nebo jestli vám třeba někdo v rodině nevyprávěl takový příběh. Většinou to skutečně zůstává v rodině. On také ten váš partner může mít někoho, koho odsoudil, a dneska to musí dělat. Pro něj platí ty samé pravidla. Takže jestliže třeba syn odsoudí otce za agresivitu, bude agresivní a bude to dělat těm, které miluje a neumí přestat. To se týká veškerých odporů, protože vy totiž nevíte, že si to přisuzujete sami sobě. Vy jste Vědomí vaše i těch lidí, kteří mají oblečená hmotná těla. Ale jejich skutečná realita je Vědomí. A proto dneska, když jste k sobě nejbližší časoprostorovou křivkou, se pozice v této třídě, ve které se odehrává váš osud, změnil. A změnil se natolik, že to co odsoudíte, samo vaše tělo dělá. Abyste si uvědomili, že ti, které jste odsoudili, za to nemohli. Že to dělat museli a nenašli sílu. Tady bych asi možná... a neberte to jako vydírání... To není.

Vydírání je, když máte úmysl zaútočit na nějaké neduhy nebo vady toho člověka. Ale domluva a pravidla, která si nastavíte ve vztahu díky dětem, tam nejste jenom vy, je tam i ten člověk, který bude trpět, když by zůstal jednou sám, to není vydírání. Je krásné, že se zatím rozvádět nechcete, protože myslíte i na děti, ale dejte si pozor. Jestli budete plakat nebo jakkoliv běsnit, nebo budou hádky nebo naštvání, a děti to vyzorují, a třeba by vás litovaly, zaútočily by svým odporem na otce. A tím by třeba jedno z dětí nebo obě, to není jisté, nikdy nevíte, jak ten člověk zareaguje. On si přál takový prožitek, to znamená, ty děti si přály takového otce, ale přály si i takovou matku. Tady potřebujete vy neučinit tolik odporů. V tom případě, když byste dělala takové odpory a ty děti by se strhly do odporů, tam je nebezpečí, že by mohly opakovat chybu otce. Ale vidíte to, někdy záchrana je skutečně, když oddělíme tyhle věci. To znamená, že se třeba i rozejdete, tím uchráníte vlastně děti odporů, ale pak je třeba skutečně je naučit, aby toho otce milovaly. Takže to už musíte poznat sama ten bod, kdy to bude možné a kdy ne. Ale promluvte si s ním. Řekněte mu, že ho máte ráda. Že s ním chcete zůstat. A že chcete, aby ty děti vyrůstaly s ním. Jestli třeba v minulosti on sám, tímto způsobem někde, někoho neodsoudil. Jestliže on pochopí koho, a splyne s tím, pak se to může zastavit. Pak třeba dokáže i jít na léčbu. A dokáže s tím něco udělat. Ale měl by se najít ten důvod. Je to jeho konání těla. Vy jste přidružení k tomu. Takže u něj musí být blok vůči něčemu. A taky samozřejmě když je alkoholismus, je tam nějaký pesimismus. Třeba dejme tomu pocity nelásky sama k sobě nebo neúspěšnosti. Tam může být cokoliv. To už vy žijete s tím člověkem, tak víte, znáte ho. Máte s ním děti. Znáte jeho minulost aspoň částečnou, když ne úplně celou, co tam skutečně je a není.

Dobrý den, milá Ivanko. Děkuji za to, že tvým přičiněním jsem vědomá a že jsem si to vybrala. Ve zjednodušené a zkreslené formě si tvé učení představuji takto: jsme Duše, Vědomí a jsme někde v meziprostoru a chystáme se na planetu Zemi. Obrazně řečeno si najdeme do místnosti s disketami Osudů. Vybereme si disketu osudu a děje, který máme zrovna pochopit. Jaké lekce máme prožít. Vezmeme disketu, zaletíme na planetu Zemi.

Ty jo, vy to máte složité.

I s raketama, kde vložíme disketu do počítače Země. Spustí se program Osud, který máme prožít pro své pochopení. Myslím si, že takto velice zjednodušeně to musí být, jinak by to nemohlo fungovat v tom vesmírném řádu a nahranou disketu již nezměním, že tento děj musím prožít. Tak o co jde?

O velké nic.

Ještě si vzpomenu na sovu babičku, jak mi říkávala, když jsem byla malá: „Každý na svět přichází se svíčkou malou, velkou, silnou, tenkou. Každý máme různě velkou svíci. U narození si ji zapálí, a když ta dohoří, tak odcházíme ze světa a nepomůže ani svěcená voda.“ – smích. Ano, ach ty moudra našich babiček.

Ano, ta svíčka znázorňuje osud, který máte. A u někoho je krátká, u někoho je dlouhá. Přesně tak. Ale já vám trochu narovnáím ten pohled s tím lítáním na planetu a strkáním disket, jo?

Tak. Na začátku jste byla, Kristýnko, jenom Vědomím. A pozor, vaše vědomí jsme my všichni na planetě. V současnosti všechno co tu je. Svě vědomí tu mají kameny, rostliny, zvířata a všichni lidi. Drtivá většina lidí jsou zvířata a jenom část jich už je tady velmi dlouho. Na začátku jste byli Vědomí, ale tím, jak chladnul po Velkém třesku vesmír, tak se poprvé mohly spojovat dva prvky k sobě, od určité teploty, a tím se vytvořilo kolem našeho vědomí, nebo podle Jurky, kolem celé bábovky se vytvořila hmota. Všim jste vy. A od té doby jste nikam neodletěla z této planety. Zapomeňte na rakety. Furt jste tady, ale v každé té inkarnaci jste byla velmi dlouho. A hlavně v těch prvních, prvotních kamenných složkách, rostlinných, zvířecích. Nejkratší dobu a nejintenzivnější vývoj je v té lidské inkarnaci. V lidské fázi máme jenom těch zhruba pět set životů. Ale nikdy jste tu planetu neopustila. Kdykoliv jste odložila své tělo, tak jste se ponořila dovnitř planety. A tam jste zůstávala, akorát bez bolestí těla, protože tam to tělo nemáte. Tam celkem nic neřešíte a připravujete se na pokračování. To je ten průchod tou hmotnou složkou. Tam, právě v tomto astrálu, je vždycky část té bytosti. Planeta vypadá přesně tak, jak jsem vám na základních přednáškách představovala, že vy máte hmotné tělo, které vidíme tělem, ale ještě kolem je tělo energetické, kde také jste. Drží se toho vašeho hmotného těla. Nikdy ho neopouští. A tam jsou připraveny energetické rezervy pro nově vznikající narodivší se buňky, které přicházejí na svět, a odcházejí tam energie buněk, které dožívají v jednotlivých orgánech. To je bytost. Planeta je bytost, jako vy jste bytost jako jedinec a jako je bytost i vaše buňka těla. Všechno je z pozice bodu. Takhle je i náš malý vesmír bytost. Takže vidíte, že je to vždycky podle obrazu svého jsem vás stvořil. Ano, každá jednotka má naprosto stejná pravidla, i když jsou zatím pro vás neprohlédnutelná. A teprve tehdy, až vy jako jedinec, se dožijete inkarnace, to znamená, zase vylezete na povrch té planety, obléknete si to tělo a v této inkarnaci se dožijete otevření třetího oka. To znamená, že souhlasíte se všemi jednotlivými Vědomími. Co dělají a čím jsou oblečena. Co kdy udělali nebo neudělali. Se všemi situacemi, které se tady na planetě odehrávají. Teprve tehdy jste zase celistvé my Vědomí. A teprve tehdy se otevře Kristova síť a porodíte se. Na začátku jsem říkala: „Budeš se rodit v bolesti a prachu země.“ Teprve tehdy vás ta planeta propustí. A pak na ní chodíte svobodně a bez bolesti a pak se teprve budete snažit letět někam na jiné planety, kde tyto planety už mají toto za sebou, tato svá scelení. Tato velká rodina planetární na nás dnes čeká. A teprve teď se budeme navštěvovat meziplanetárně a budeme svobodní. Já vím, že jste to myslela jenom jakoby představou, ale přece jenom jsem si k tomu musela zakecat zase své, takže se omlouvám.

Milá Ivanko. Jak se chovat v této situaci? Je to pro mě zkouška. Sestra je mladší o pět let, vždy byla mamčin mazlíček a mně to nevadilo. V dospělosti ale na mě pořád útočí, pomlouvá, nemá mě ráda. Někdy se to zmírní, někdy se to vyhroťí. Jsem k ní milá, tolerantní. Nevšímám si jejich nálad, neboť bydlí s naší matkou, ke které chodím na návštěvu. V

poslední době se její útoky stupňují. Mám ji ráda a chtěla bych, abychom si rozuměly. Nejde to. Mé dcery mi říkají, že se nechám od ní na sobě štípat dříví, takže mi nezbyvá, než to respektovat a smířit se s tím, že až jednou mamka odejde, sestra pro mě nebude existovat. Je to tak dobře? Děkuji Týna.

Týnuško, já jsem se nedávno setkala s paní, která se mi na statku rozplakala, když jsme si povídaly, protože má dva bratry. Dokonce jeden z nich je její dvojče, a ti bratři ji vůbec nikdy vlastně nechtěli. Odmítali ji, přestože je jejich skutečná sestra. Dokonce, když umírala maminka, tak ani ji nedovolili k té umírající mamince přijít. Ona nezná důvod. Samozřejmě nevíte, co je pravda a co ne. Je to takto podáno, ale ta žena se opravdu snažila. Bylo na ni vidět, že spoustu věcí, jiných příběhů v životě, vyřešila dobře. A jde tam samozřejmě o veliký majetek. Takže ze strany těch bratrů tam asi bude hodně tahání a strachu, aby nepřibyl někdo, kdo by něco získal. Už teda nemají ani jednoho ani druhého rodiče.

Víte, hladina ještě na kraji bílé magie se chce dostat do Božství. Chce to mít se všemi dobré. Takže u každého vypadat dobře, a to je právě jedna z největších zkoušek, která pro vás existuje, vypadat jak za darebáka. A musíte to přijmout, i když vy sami neznáte důvod, co to druhé Ego nemůžete vědět, co mu samozřejmě ta Hmota našeptává. A ta žena se rozplakala ve chvíli, kdy vlastně, a pak to z ní vylezlo, že ona má pocit, že tím nesplní úkoly pro tu svou svatost, když jí tam někdo bude chybět, a ti bráchové s ní nechtějí komunikovat, přesně tak jako ta vaše sestra. Ale tak to není. I když s vámi někdo nebude mluvit, byť by to byl sourozenec a vy nebude mít jeden jediný odpor k tomu, že on to dělá, nezavdáte ani tělem příčinu, tak vy, i kdybyste se už nikdy neviděli, tak vy nejste od ní odtržená, protože vaše Vědomí se neodtrhlo od jejího. Ona ano, ale to už je její problém. A tohle potřebujete pochopit. To je to, čemu nerozumí bílá magie, která se snaží zuby nehty se smířit s každým, aby ona neměla ten hříšek. Tak to není ale. Je to v prožitku a postoji vašeho lidského těla, které dovede tento postoj prožít v praxi. Vaše sestra vám ani nebude chybět, když na ní budete myslet s láskou. To znamená bez negativní emoce. To bude vaše realita. Vy pořád s ní budete. Je to to samé, jako když vám zemře někdo v příbuzenství. Jestliže já nepodlehnu, v odporu mého těla, tak on mě nikdy neopustí. On je pořád se mnou, protože on odložil hmotné tělo a je ve vědomí Boha, a já když jsem bez negativní emoce, tak v tom vědomí Boha také žiji. Takže my jsme spolu. Ale jakmile podlehnu lítosti svého těla, odporu, které mi to tělo nabízí, a fňukám sama nad sebou, že on mi odešel, odložil tělo, tehdy já to vědomí Boha, toho mého příbuzného opouštím tady na světě a strhává mě mé hmotné vědomí. A tohle je přesně to samé. Je jedno, jestli ten člověk žije anebo nežije. Vy ho berete takového jaký je. A to stačí. Samozřejmě udělejte pro to vše. Musíte mít samozřejmě čisté svědomí. Ale já bych zkusila a skutečně nesmí to proběhnout. Vy možná potřebujete i tak zvaně „zachránit“ tu sestru. Jestli sestra na vás skutečně štípe dříví, tak jak říkají vaše děti, tak je to pozice trojky, kterou nemáte vyřešenou. Možná, že byste se jí měla postavit. A možná, že na to čeká její Vědomí, abyste ji zachránila. A konec konců, abyste jí ukázala, že tohle si nesmí k druhému dovolit. Vaše realita je společná. To také může být důvodem. Takže občas byste mohla zkusit udělat bububu.

Ale musíte pro to být sama rozhodnutá. Bez negativní emoce, jenom to zkusíte s tím vaším paňákem udělat. To je všechno.

Dobrý den, milá Ivanko. Chtěla jsem se zeptat, z jakého důvodu byla budoucnost lidstva napsána ve svitcích palmových listů. Protože prý je možnost zajet do Indie a přečíst si svůj osud. Já to nechci, jen se ptám, proč je to napsáno - pomyslné jablko Evy. Děkuji. S láskou Martina.

Bingo. Na Zemi je napsáno mnohem více dokumentů, než těchto. Ty se teprve najdou. A tady je vlastně údivné to, že ty osudy byly zapsané, aniž by byly. A skutečně to pasuje, že jo. Je to proto, a i ten čas toho dohledání je, protože, ten, kdo je nalezne a kdo je objeví, i to má v osudu i v čase a prostoru planety. A je to proto, aby se v této době, a v době když se našly, to je pár desítek let zpátky, tak v této době kalkuluje hmotné Vědomí ze zvědavostí. Také máte pocit, a tam to je ještě takto nastaveno, že se dá možná i něco ovlivnit. Haha. Nedá. Takže je dobře, že nejste zvědavá, že tam jedete. Ano, je to na té zvědavosti, kdy to láká mnohé lidi, aby tam zajeli. A samozřejmě i ta druhá strana, která by na tom vydělávala, tak ta si také přijde na své. To je také to lákání toho maňáska Hmoty dějem, který se tu představí a kdo se na něj nalepí, tak je to jeho. Už vám to neodpáře. Je to pastička. Ano, v jisté době, a je to ve fázi černé a bílé magie, jedinci smí nahlídnout. To dělá tak zvaná Hmotná složka. Máte to zapsané přes Satana. Satan ovládá a je jeden jediný pro celou lidskou složku. To znamená, všechna lidská těla mají Hmotu, která existuje. A tato Hmota je spojená. To si pak později třeba ověříte, až na vás budou třeba promlouvat. Třeba na mě promlouvaly auta, když potřebuji vědět, že se něco odehraje dopředu. Já jako Iva ne. To se děje automaticky. Tak tu informaci dostanu a to už vám je všechno jedno. Vám je jedno, jestli někde ztroskotáte na silnici anebo píchnete. Tyto věci víte, že jsou a jsou nastavené. Tak se vám to zkrátka neděje, ale k tomuhle přes tu Pokoru musíte přijít. Ale lidé, kteří ještě jsou zvědaví, tak ještě chtějí operovat s těmi informacemi, které vědí. Chtějí se něčemu vyhnout třeba. Takže z toho důvodu jste vtaženi do těch dějů, abyste se zase rozdělili na ty, co jdou do Pokory a na ty co jsou do bílé magie. A to je pro vás pastička. Takže z tohoto důvodu je toto napsané. Ale také, aby vám později došlo, že skutečně věci se odehrají, ať chcete nebo ne.

Dobrý den, paní Ivanko. Poslouchám vaše přednášky a moc za ně děkuji. I za vás, že jste a v životě je mi lehčeji. Ano, vše je tak, jak má být. Chci se vás zeptat, kde je ta pomyslná čára, kdy člověk pokorně vydrží chování a ponižování druhého člověka a kdy má postavit hranici a říct: „Dost, takhle ne.“ Děkuji Kristýna.

Kristýnko, víte kdy? Když vám dojde, že už ustupujete léta a nikam to nevede a že tím ustupováním necháváte k dispozici prostor Egu druhého člověka, aby mu narůstalo. A přitom i on je vaše vědomí, takže vy sama sobě ustupujete.

Já jsem minulý týden měla návštěvu. Přišla ke mně jedna známá, která je po velice vážné nemoci. A ještě se doléčuje a ještě mnoho let se asi doléčovat bude. Je to báječný človíček, který už má vyřešené skoro všechno kromě manželství. A ono ti nejbližší jsou

největšími anděly. A pozor, ale... Tady, až dovyprávím příběh, uvidíte, jak si každý z vás to dělá sám a nemůže za to ta druhá tlačící složka. Tahle žena a muž se rozhodli, a je to sen toho muže, že si postaví dům. Mnohem menší, než mají dnes, protože napřed měli veliký, tam fakt se naběhají a nauklízejí. Hlavně ta žena, která je dnes nemocná. Muž má stavební firmu, což je báječné, takže dům si postaví sám, a ona je ta, která úplně úžasně umí zútulnit úplně cokoliv. Je fakt super. Mají nádherně zařízený dům, tak jako postaru. Je to moc pěkné. Ale on v té fázi, kdy ona zařizuje, a on by to sám neuměl, jí do toho strašně kafrá. Ale takovým způsobem, že se pak i hádají. A ona říká: „Ale já na to nemám, Ivi. Já nemám na to se hádat.“ Já říkám: „No, bodejť, teď potřebuješ odpočívat a nemůžeš plýtvat. Tak mu to řekni.“ Ona říká: „No jo, jenže on pak vždycky udělá scénu, úplně hysterickou, a já kvůli dětem ustoupím.“ Já říkám: „Tak a teď jsme u toho. Jeho Ego ví, že vždycky, když udělá scénu, ty ustoupíš. Takže ty jsi ten, kdo nafukuje Ego svému partnerovi. Jestliže mu ale řekneš ne, buď to bude takhle, nebo odejdu a dodělej si to sám... Ale úplně v klidu, miluj ho, on za to nemůže. Ty jsi mu to Ego nafoukla. Ale pak to dodržíš, i kdyby udělal tři scény, tak on zjistí, že už s tebou nehne. A to učiní jeho změnu.“ A takhle to funguje. Ale pozor. Tady musíte být jeho vlastním vědomím, aby to pracovalo. To znamená, ve stavu bez stavu negativní emoce. Já miluju vaše dotazy.

Milá Ivanko. Děkuji vám za vše. Jsem učitelka na prvním stupni základní školy. Prosím, mohla byste něco říci o tom, jak v současné době vzdělávat a vychovávat děti? S láskou Simona.

Víte, školství má strašně hodně pravidel a každý ten směr, ať je to jazyk nebo cizí jazyk, nebo matematika, fyzika, to všechno je hodně náročné. Ale mezi tím se odehrávají děje, které jsou mnohem důležitější. A to je, jak být člověkem. Samozřejmě dobrým člověkem. A to většinou musíte vy jako učitelky předvádět těm dětem. A je to velmi složité. A musíte pak komunikovat samozřejmě s těmi rodiči, což je ještě složitější. To vy víte, že každé to dítě si v sobě nese prvky, které vycházejí z té které rodiny. Tady budete muset být velice soucitní a trpěliví. Ale vy jako učitel to nevyřešíte. Vy ale musíte snášet to, co ty děti se doma učí a vidí, a učit ty děti to, aby mezi sebou se uměly takto přijímat. A to je velice složitý úkol. Znam mnoho učitelů a učitelek, kteří to teda těžce nesou jako svůj úděl, protože je to hodně vyčerpávající. Já se nedivím. Samozřejmě víte sami dobře, že když máte dvě děti doma nebo jedno nebo tři, že i to je pro vás těžkým úkolem. Takže je to našim společným úkolem jak ty děti vychovat. A o tom by se dalo mluvit hodiny a hodiny. Nejvíce, co si pamatuji ze svého učitelování mých dětí, je skutečně soucit a včítění se do toho druhého. Což už je záležitost stavu 5D. Uvědomte si, že nestrannost člověka 5D vychází z toho, že on si všechno prožil. Třeba v období, kdy moje mladší dcera byla za darebáka u celé rodiny, protože měla reakce, které vlastně byly z jejich pohledu negativní. Ať u sestry, babičky, táty, u všech. Tak já jsem sice byla přísnou matkou, ale já jsem jí rozuměla. Já jsem věděla, že ona ze svého pohledu nedělá nic špatného, jenom chce někomu pomoci. Ale musela si nabít kušnu. A musela jsem jí do toho pustit. I já byla za darebáka u těch ostatních zbytků rodiny, že jsem jí do toho pouštěla, protože já jsem věděla, že ona se to jinak nenaučí. Takže každé to dítě má svou specifickou povahu a chce to i specifickou výchovu. Ale jediné, co jsem

mohla udělat s těmi dětmi, bylo, že každý večer, ať se mi chtělo spát, ať jsem končila ve dvě, ve tři ráno, tak hodinu před jejich spaním jsem si s nimi povídala v jejich posteli. Když už byly vykoupané, byly v pyžamech a povídaly jsme si, co za ten den se odehrávalo. A ony vyprávěly. A když dovyprávěly, tak k tomu řekly samozřejmě ten komentář, třeba co se odehrávalo ve třídě nebo s kamarádkou, a pak jsme měly ještě další pozici. Takový třetí díl, kdy pak jsme řekly, že jestli by to mohly udělat ještě lépe, než to udělaly. Jestli by to šlo ještě. Jestli by tam ještě nějaký ten náznak té změny a ony vždycky nějaký ještě našly. A takhle se ty děti vyvíjí nejvíce. Vezměte si, že dnes je tolik technologií, že ty děti jsou pořád v telefonech, v počítačích. Mnozí rodiče mají tolik práce nad tím, aby vydělali peníze, že vůbec nevědí, kde jejich děti se virtuálně pohybují. A je to v této době hodně o komunikaci. Tak si nenechte ujít prosím vás komunikaci s vlastními dětmi. A pozor, když budete učitelé, tak také s dětmi.

Já si pamatuji kdysi dávno, když mi bylo devatenáct, tak jsem byla jednou na Počúvadlech jako pomocná vychovatelka a napůl zdravotnice s tetou mého muže. A jednou ta jedna paní učitelka si vyvrtla kotník. A najednou mi sdělily paní učitelky, že jedou do Bánské Bystřice na polikliniku nebo do nemocnice, a že mi tam nechají tři třídy sedmáků. Ty holky byly o hlavu větší než já. Prsatější, prdelatější. Kluci takoví hábáni, už jim skákaly ohryzky. Já jsem si říkala: „No, to bude průser.“ A já říkala tetě: „Teto, pro Boha přijďte...“ „Jo, my přijdeme za dvě hodiny. To bude dobré. To jsme tam hned.“ Hele, přijely za pět hodin. A teď já říkám: „A co je budu učit?“ „Teď měli mít biologii. Ty jsi zubní laborantka, tak jim budeš povídat o zubech.“ Říkám: „No dobře. Tak jo.“ My jsme je nahnaly do takového jednoho srubu. Ty děcka si tam takhle polehala, posedala. Všech těch skoro devadesát dětí. Napřed jsme fakt začali o zubech. Ale pak jsme si začali povídat o životě. Hele, oni přijeli za pět hodin. A teď bylo ticho. Po celém tom táboře bylo ticho. Oni si mysleli, že jsme asi odjeli nebo co. Když se otevřely dveře, tak ty děti byly zklamané, že to skončilo. Pět hodin vůbec nevnímaly. To bylo asi moje první vyučování. Takže takhle se nejlíp vyučuje. To dítě musí mít zájem o život a vy ho můžete přitáhnout tím svým povídáním. Těmi svými zážitky. A klidně o sobě povídejte, jak jste byli blbci, jak jste něco jakoby udělali, a jak jste se z toho poučili, aby oni věděli, že nikdo tady není špatně. Že vlastně člověk přijde sem něco se naučit. A to vlastně znamená, že něco neumí. Nynější člověk má pocit, že musí všechno umět, a když to neumí, že je špatný. Vyžaduje se od člověka, aby byl vyždímaný až úplně na doraz. Tak to není. Vy jste bezední, když děláte věci v radosti a rádi.

Paní Ivanko, moc vás zdravím a prosím, zda byste nám nemohla něco říci o probouzející se planetě Zemi jako živé bytosti. Děkuji Věra.

Víte, teď to ještě nějaký čas strašně vzdálené. Tady jistá část lidstva, těch osm procent tady, ještě bude pořád s tím zbytkovým. Samozřejmě všichni si dožíváme tak, jak ta planeta letí v té své časoprostorové křivce, tak ona samozřejmě i my vypadáme, to už jste ode mě slyšeli, jako když pletete šálu. Další generace vytváří další řádku a umírající odpadáva. Takže tahle se plete to DNA. A vlastně vypadáme jako plná čára, která se táhne přes ten náš vesmír. A ta čára je velmi dlouhá, dokud existuje hmotná složka. A ta se v každé dimenzi mění vibračně. Ona je pořád řidší a řidší, až pak zase splynete jenom v Bytí, ale to budeme čekat ještě hodně dimenzí. My jsme teď na začátku. Teprve

teď si uvědomujete Božství, takže ta naše planeta, která je tou bytostí, se změní ve vědomého Boha. Doteď byla spící Božství. Věznila vás. Ta jednotlivá malá Vědomí byla vězněná, ale spolupracující, aniž byste si to uvědomovali. V pozici a v pohledu 3D člověka to bylo v odporech samozřejmě. To, co jste nechtěli, jste museli. Ano, tady je to jako pozitiv a negativ. Přesně tak to je. Takže to, co na jedné straně vypadá bílé, na druhé je černé. Ono to bylo vždycky bílé, i když jste to považovali za černé, ale nevěděli jste to. To smíte pochopit až dnes, když jste si prošli všemi osmými třídami a přišli jste do deváté třídy, jinak byste nemohli postoupit výš. A teď si představte, že ta planeta poletí dál. Bude se navyšovat čas. Půjdou léta, desetiletí, staletí. Lidé, kteří na této planetě už nemají šanci, protože ještě nedolezli do šesté čakry, a nedávno se mě někdo ptal a to s tím dost souvisí, co sedmá a osmá a devátá? Já říkám: „Hele, ty jsi nějaký rychlý. Ne, ne, ne.“ Já, i když vím, o vyšších věcech, vám nikomu nikdy nic neřeknu, protože já jsem přišla pod jediným úkolem převést vás přes hladinu hmoty, což je otázka šesté čakry. Na šestce přestává vládnout Satan vám jako hmotnému tělu. Přestáváte si uvědomovat, do té doby je to vaše iluze, že jste hmotou a jménem, ale vy jste Vědomím. A jste Vědomím druhých. A tohle to se změní teprve, když překročíte vlastně šestou čakru. A tehdy, když jsme teď přeletěli v roce 2013 přes hranici, ještě se pohybujeme v takové neutrální zóně, tak nad planetou se otevřela další škála - až do třinácté čakry. To znamená, lidé, kteří teď překročí hranici šesté čakry, ti tady zůstávají svobodně. Pokračují dál. Zase budou umírat, rodit se, ale zůstávají na této Hmotě, která jim přináší, protože doba jejich vývoje od začátku rezonuje s touto planetou. Drtivá většina lidí, kteří tady ale mají ještě nedožitá své zkušenosti do třetího oka, tak potřebují ještě nažít tyto zkušenosti, takže oni se po úmrtí inkarnují zase do vězení planety přesně tak, jak to bylo doposud. Oni to neví. Ta planeta je stejně krásná jako naše. A oni si tam dožijí přesně tyto věci, které potřebují dožít, a mezitím tato planeta tady bude mít na sobě za určitý čas jenom bytosti, které jsou scelené neboli sjednocené. A tehdy my všichni My, jestli jste četli to povídání od paní Elvíry Farkašové, co dělala rozbor na mě jako Ivu Adamcovou, hmotnou složku, tam uvidíte, že vlastně přicházím a jsem absolutně nestranná a přes veliké množství kanálu jsem vlastně jenom prázdná. Ano, jenom prázdná. A kdybych neměla v rovnováze emocionální všechny věci, které jsem kdy zažila, tak bych se zbláznila z té obrovské energie. Ano, vy potřebujete mít rovnováhu v sobě. Tato rovnováha je důležitá pro budoucí let naší planety, na které pak zůstáváte. Vše je skutečně dobře tak, jak se děje. I když je tam maňásek, vaše dítě, vaše vnouče, partner, kamarádka. Tam jsou různé varianty. Nesmíte podlehnout ničemu. Nitrem přijmout. A pak už uvidíte, jak se všechno uvolní. To si potřebujete vyzkoušet. Abyste nadále neovlivňovali čistotu planety, na které máte anebo nemáte zůstat. Takže planeta se potom skutečně bude prezentovat v tom celku a v tom bytí. Budeme pěstovat všechno pro sebe, jako učební jednotky už tady nemusí být jednotlivé měny a vůbec peníze. Nemusí být, protože nalezneme jiný systém. To na planetě 3D neexistuje. Tady potřebuje být člověk prozkoušen z toho, jestli někoho vlastní, něco vlastní, něco má. Člověk je ve 3D schopen zvednout nůž a zabít druhého člověka pro pár korun jenom v emoci své vlastní nenasytlosti. A to tady už nebude existovat, protože tohle všechno člověk v 5D odloží. Takže na planetě 5D už se krásně žije. A pak nastává samozřejmě spojování s jinými planetami, takže ta planeta už vás potom vnímá a vy ji. Jak jsem

třeba mluvila o mých autech, které na mě hovořily, nebo cokoliv jiného na mě hovořilo. To je právě to, že vy jste vlastně jak Božství tak hmotnou složkou. Když je zapotřebí, abyste se něco dozvěděli o ději, který právě teď probíhá nebo který se má připravit, tak vy se to dozvíte. Nesmíte do toho šfourat sami, ale takhle už jste pak daleko, když jste vědomí Jednoty. Tady skutečně ta planeta Matka vás chrání. Ona vás porodila. Ona vás miluje. Do té doby než jste porozeni ne, jste ve vězení. A je to nutné, to vězení. Protože se potřebujete naučit tu nestrannost a dojít k vlastnímu porodu.

Hezký den, chtěla jsem se vás zeptat na tuto otázku. Je někdo nemocný a doktor předepíše léky. Vy ale víte, že ty léky mají vedlejší účinky a pacient třeba raději sáhne po alternativní léčbě. Je to nepokora k léčbě a k životu? Děkuji, paní Ivanko. Karolína.

Tak. Ano, to je trošičku složitější, než se to zdá. Je to trošku zamotanější, protože tam existuje hodně podmínek. Dívejte se, jestliže jsem nemocná, půjdu k doktorovi a ten doktor mi napíše léky, já budu vědět, že ty léky mají nějaké vedlejší účinky. Když budu mít negativní emoce k těm vedlejším účinkům těch léků, budu mít strach. Budu kritizovat doktora, no tak tohle já do sebe teda nedostanu. Tak vždycky musíte počítat, že k hmotnému vědomí - k nepokoře, patří útoky vašeho Ega. A strach k nim patří. Pokud ho mám, tak je to nepokora, když raději sáhnu na tu alternativní léčbu. Ale když nemám ten strach a když se jenom rozhodnu bez negativních pocitů, útoků, emocí, tak pak je to jenom moje rozhodnutí. Ale i do těchto stavů musíte dojít zkušenostmi. Takže když jste hodně agresivní, třeba proti vedlejším účinkům některých léků, tak se vám může stát, že než abyste něco pochopili, tak si sáhnete po té alternativě. A nemoc pokračuje dál, protože vy jste prožili ještě odpor, který vám způsobil další umenšení vašeho stavu Boha. A musíte si to prožít. Takže vidíte, že i tím útokem na ty vedlejší účinky toho léku, vy si nahradíte odpor k těmto účinkům, který vám způsobí to samé, co by vám způsobily ty účinky. Takže ono je to fakt nekonečný řetězec událostí. Ne, já se jenom rozhodnu. Taky se můžu rozhodnout jenom, jestli půjdu na operaci nebo nepůjdu, protože to tělo nejste. Bílí mágové se považují za tělo. Já přece do sebe nenechám řezat. Já se vyléčím sám. A teď tam jsou takové ty pyšné stavy a samozřejmě to jde všechno do háje. Tohle to pracovalo v období, kdy planeta prožívala vysoké stupně bílé magie, aby se všichni lidé naučili něco.

Já jsem nedávno už vysvětlovala, jak planeta postupuje. Uvědomte si, že když jsme jedna jediná bytost, tak všechny buňky si musí zažít všechny zkušenosti. Ale ony tam vstupují postupně. Napřed tam jde jeden, pak deset, pak další, a ty jsou první, ty si to odžijí, a ty jsou zase první venku a ty všichni tam za nimi tečou jak ocásek. Víím, že to říkám blbě, ale ono to tak je. To znamená, že třeba dejme tomu poprvé někdo začne žárlit, vlastnit hmotu druhého člověka. Všichni si tu žárlivost vyzkoušejí po určité době a teď mezi sebou samozřejmě hrají ty své, protože ony si pomáhají v těch vývojových fázích. Takže veškeré zkušenosti, veškeré vlastnosti, které existují, si musíte prožít, abyste se naučili nestrannosti a spravedlnosti. Takže i ten fanatismus se musí prožít jistým způsobem. Proto v éře, kdy ta planeta má nejvyšší možné dosažené vzdělání, je bílá magie, tak je rozvoj těchto věcí, abyste si jich všimli. Jenže pozor, on ten vývoj jde dál. To bychom se samozřejmě zastavili a nikam bychom nepokračovali. Ne, on jde dál.

A i to, co vám dneska říká Iva, až budete převedeni, bude pokračovat dál. Proto já vám nebudu vykládat o desáté čakře. Ne, ne, ne, pozor, ti, co mají odpory v běžném lidském životě, tak ti můžou mluvit o sedmičce, osmičce, devítce. Pozor, to jim projektuje hmotné tělo. On jim projektuje touhu po vyšších čakerních systémech.

A my jsme nedávno měli na statku paní. Ona je strašně prima, už hodně pochopila, dost umí, ale když jsme končili, tak přišla za mnou a říká mi: „Já bych se tě potřeboval něco zeptat.“ Říkám: „No, ptej se.“ „Můžeš se mi podívat na sedmou čakru?“ Já říkám: „Nezlob se. Já se ti na žádnou sedmou čakru nebudu dívat. Můj úkol tady je převést vás přes šestku. To znamená, že proč bych se ti měla zajímat o sedmou čakru, když ještě nejsi převedená přes šestku.“ Tak poodešla. Jenže se vrátila asi za minutu a říkala: „Víš, já bych něco potřebovala vědět. Já jsem nedávno byla u jedné paní a ta mi řekla, že nemám sedmou čakru.“ A to už jsem se začala řezat. Já říkám: „Proč chodíš ze zvědavostí za někým, kdo ti hodnotí vyšší čakry? Dokud máš odpory ještě ve svém životě, tak nemůžeš přejít šestku. Tak se nezajímej o vyšší čakry. Neměla bys být zvědavá. To je tvoje záležitost potom. Proč se nervuješ? Proč chceš hodnotit? Ty jsi, jaká jsi, v tom běžném, obyčejném životě.“ Zase poodešla a pak se vrátila potřetí, a to byl vrchol. Teprve potřetí pochopila. Já jí říkám: „Dobře, tak já ti to řeknu trošku jinak. Pamatuj si, už jsem vám to říkala několikrát, vzpomeňte si. Dneska, když kdokoliv z vás už bude odcházet směrem do pokory a setkáte se s někým, kdo dělá karty, i- ťing, cokoliv co tady co je, tak vy jim nebudete zapadat do systému.“

My jsme nedávno měli jednu takovou milou holčinu na statku. Ona tam často jezdí i třeba pomáhat - Deny, a ta říkala, že když byla třeba na nějakém výletě a tam byli nějakí lidi, byla tam nějaká paní vědma. A ona říkala, že si tam vedle ní sedla a paní vědma říkala: „Vy sem nepatříte, vy z jiné planety.“ My jsme se řezali. Ano, tak to platí. Ten bílý mág na vás nemá škatulku. Oni chtějí vědět, oni vás chtějí ovládat. A vy mu tam nepasujete. Oni říkají: „Vy sem nepatříte nebo vy máte zakrnělou sedmou čakru“. A teprve tehdy to ta paní pochopila. A já říkám: „Vidíš, je to tvá vina, protože ty ses v tom zamotala. Ty jsi byla zvědavá, tak teď si zažíváš ty stresy... Já mám zakrnělou sedmičku... Nedolezu ani do šestky, tak se nemusím starat o sedmičku, že jo.“

Paní Ivanko, děkuji za to, co říkáte. Chápu vaše přednášky dobře? Uvedu dva příklady. Člověk onemocní, pokud má tedy v osudu, že se neuzdraví, může se třeba léčit drahými léky v Americe anebo někde jinde, a neuzdraví se. A ten člověk, který se má uzdravit, tak mu stačí třeba ta nejhorší léčba v okresní nemocnici někde na zapadákově, uzdraví se?

Ano. Ale tady je důležitý vlastně začátek. Vy onemocníte, protože máte odpory. To je základ. Když člověk pochopí, že když nevytvoří odpor, nepřevzme si ho od toho těla k čemukoliv. Vy zatím ještě nedokážete rozeznat, někteří si myslíte, že ale jsou tam ještě věci, které nevnímáte jako odpor, který existuje, samozřejmě, ale budete to objevovat. To vymizí úplně všechno. Takže tehdy vzniká nějaká platbička a ta platba je správná, protože všechno se musí vykoupit tady z této roviny. Vy se pak stáváte hmotou a ta hmota samozřejmě vytěsňuje vaše Božství. A kde chybí Božství, tam je bolest. Ale vy potřebujete ten děj, abyste to na tom pochopili. To je strašně důležité a potom to buď

pochopím... Platba vždycky přijde tehdy, když se posunete a něco pochopíte. Takže ta platba je zasloužená. A teď si vezměte, jestliže je osud nastavený, jako že je, tak buď přežijete, nebo nepřežijete. Ale rozhodně pozor, dobře poslouchajte, rozhodně přežijete líp a s větší nadějí, což vy nevíte, jestli vy jako Bůh to přežijete nebo ne, ale nevíte to jako vaše tělo a jméno. A přežijete líp, když to Božství tam bude co nejvíce. A nejvíce Božství ve vás je, když jste pokorní. Když neodmítáte tu nemoc. Když přijímáte to, co vám nabízí lékař, nebo kterým směrem se to vyvíjí. Strachem a křečí v tom, že teď potřebujete mít toho nejlepšího lékaře, ne. I on je stejné Božství. Jestliže to v nepokoře budu všechno odmítat, tak i ten nejlepší udělá pro vás ve vašich očích chybu.

Jsou dva manželské páry. Jeden pár - ona krásná žena, doma vše jako ve škatulce, pracovitá, milá, příjemná a její manžel ji zahýbá na každém kroku a ještě je k ní protivný. Druhý pár - ona nepohledná, líná, panovačná ženská, manžel ji nosí na rukou a neví, co by pro ni ještě hezkého udělal.

Ano, to je vlastně to samé, ale v mužské rovině. Ano, víte, vždycky je tam ten soulad a potřeba k tomu, že ta jedna rovina je až hooooódně hodná a ta druhá je až hooooódně zlobivá. Jo, je to tam. Vždycky vstup do učení je něco. A ti lidé od sebe nic neodtrhnou.

Já si pamatuji, jak jedna naše sousedka se kdysi divila: „Podívej se, jak ta je krásná a on ji opustil. A podívej, jaká je ta druhá. Jak vypadá. Ta má brýle jak dno od duritky, zuby jak noty na buben. A podívej, oni se smějí, objímají. No, to jeden nepochopí.“ Ale vy do toho nevidíte. Ten člověk si navede v tom osudu vlastně věci, které potřebuje. A pro vás to nitro je nejdůležitější. V tom nitru to potřebujete vyřešit. Ano, krása není krásou hmoty. To si pamatujte. Je krásou Vědomí, které se osvobodilo od direktu Hmoty. A třeba možná v tom je zakopaný pes. Když budu mít upravenou hmotu, budu mít doma uklizeno, ale budu semetrika a budu třeba vydírat... Nemusíte vidět třeba děje. Ale budete protivní. Budete mít něco, čím toho druhého škrtit, tak on vás strašně rád opustí, věřte mi to. Nebudete uznávat věci, takové ty plytké, takové to pozlátko, budete chtít všechno co ostatní. Nestačí vám jednoduchost. Budete třeba zatěžovat toho partnera. Nikdy do toho nemůžete vidět. Ale děj, tak jak běží, je správný.

Takže chápu to dobře, že si vždy dvě Duše, než jdou na Zem, domluví?

Ano.

Co si budou dělat, nedělat. Nezáleží to na žádném fyzicku.

Nezáleží. Vy už jste si odpověděla.

Zda je někdo krásný nebo přitažlivý?

Ano, Antonie. Toničko, jste bomba.

Proto nemáte hodnotit samozřejmě nikoho. Vaše - naše skutečná realita je Vědomí. A buď je osvobozené, pak všechno klape, anebo není.

Zdravím a objímám, Ivanko. Chtěla bych se zeptat na siamská dvojčata v minulé inkarnaci jeden trup, dvě ruky, dvě nohy, dvě hlavy, dvě bytosti, jedna Duše? Co v dalších inkarnacích jako dva lidé?

Tak. Ano, i tohle to je nastavené. Dejme tomu je to tak, že když někoho bytostně nesnášíte a chcete se od něj odpoutat, tak jste samozřejmě přifařeni. Ale hlavně, siamská dvojčata jsou dvojčata jenom zdánlivě, ale mají jednu jedinou duši. A tohle je zapotřebí pochopit, protože ta hmota není oddělená, takže tam je jedna jediná. A teď pozor, i vy třeba někteří, kteří máte jedno, jediné tělo, tak jste rozervaní. A jste rozpolcení, tzv. dvojití, protože děláte věci, které dělat nechcete. Vadí vám to na sobě, tak proti sobě útočíte a nemáte tu sílu to přestat dělat. Takže tady je to taková ta mizérie, kdy ještě to fyzicky je k tomu přidané, a ještě extrémně dejme tomu odmítnuté společnosti. Protože to je těžké, takhle žít v této společnosti. Takoví vzdychky musí žít někde v ústraní - jakoby tělo, které je takto postižené a je to samozřejmě nastaveno i pro ty rodiče i pro tu rodinu, kde se takové děti dvojče siamské narodí. A je to samozřejmě těžká zkouška. Vezměte si ti dva, zdánlivě jeden. My taky jsme všichni jenom jeden a je nás veliký počet. To je ten stejný příběh. A teď ti dva, když se nemůžou od sebe celý život, co žijí, odtrhnout, vezměte si, jak vás třeba rozčiluje, když jenom někdo hodinu vedle vás sedí a teď s ním máte furt být.

Dělí se Duše? Co když se tito dva lidé sejdou v nových inkarnacích oddělení Hmotou. Co tam probíhá? Děkuji Pavla.

Ano, může, když oni dožijí v této formě v klidu. Někdy to jde. Ale většinou tam jsou nastavené i úplně protichůdné vlastnosti, tak je to veliký trénink pro další inkarnaci, protože jste se museli něčemu naučit. Ty nejtěžší životy, které proděláte, v takovýchto formách třeba, tak jsou pro vás jedny z nejpřínosnějších. I když, když to prožíváte, tak je to utrpení. Takže je nutné si tohle to samozřejmě zažít. Zažili jste si úplně všechno, abyste dovedli pochopit. Komu se to oškíví takové věci, ten to ještě nezažil. Tak si dejte pozor.

Na pracovišti je kolegyně, která mě neustále pomlouvá. Jsem ve vedoucí pozici a jsem k ní milá, hodná, ale ona má pocit, že ji protěžují. Pomlouvá své další kolegyně a nedá si říct. Nejprve mne to moc mrzelo, ale teď už to házím za hlavu.

Výborně.

Co mě to má naučit?

No má vás to naučit házet to za hlavu. Pamatujte si. Vy potřebujete respektovat názor druhého člověka, i kdyby nebyl pro vás ve vašich očích spravedlivý, protože každá část našeho společného Božství má právo na svůj vývojový názor. Právě proto tam je, zapasovaná do této zkoušky, také ta hra na toho darebáka. A to se musíte také naučit. Ano, oni vás považují za špatného. Mají na to právo. Oni neví, že to dělají sami sobě v této úrovni, takže i oni sami se dočkají. A vás to přestane otravovat, až to hodíte za hlavu, bude vám to jedno, i kdyby se to dělo. A pak už vás nic nezastaví. I když se to

zastaví a nebude se to dít, tak už zase, že jo. To už není nutné, takže tam se zastavuje ten proces. Procesem pokory se zastavuje veškerý proces odporových dění. To si pamatujte. Přijetí těchto lidí a nedělat si z toho nic.

V dobrém jsem jí domlouvala, ale vše přetočila. Proč se tak děje? Je se vším pořád nespokojená? Jak se k tomu chovat? Děkuji, Ivanko. Klára.

Klárko, tak. Už vám vysvětluji sedm let, že jste Vědomí a že nejste Klára. Takže když někdo pomlouvá Kláru, tak se vás to vůbec netýká. Tohle je zapotřebí si uvědomit. Proto člověk, který je vším, má úplně nádherné reakce se vším všudy.

To vám musím vyprávět. Možná, že jste to viděli. Viděli jsme teď nádherný dokument. Šel minulou neděli, koukaly jsme se na to s maminkou. Byl to dokument o člověku, kterého jsem nesmírně vždycky milovala. O paní Daně Medřické. To bylo nádherné. Mluvil tam pan Kačer, který vlastně tam vyprávěl. A přesně ona měla reakci, kterou bych měla já. Jestli jste to neviděli, tak vám to dovyprávím. On tam vyprávěl, jaká ona byla neskutečná žena. Co všechno skousla ve svém osobním životě. Ona neměla život jednoduchý. Ale všechno přijala tak, jak je, a on tam vypráví, ten pan Kačer, že byl v roli jakoby mladého muže a ona stárnoucí ženy a teď spolu začali mít jakoby intimní vztah. A teď samozřejmě vašeň probíhala a pan režisér před tím, což ona nevěděla, řekl tomu Kačerovi, aby v té nejintimnější a nejvzrušivější scéně jí najednou řekl, a ona to nevěděla: „Ty jsi stará kráva.“ Protože on chtěl natočit tu reakci té skutečné paní Medřické. Načež když došlo do tuhého a on řekl: „Ty jsi stará kráva.“ Tak ona řekla: „Jo, jsem.“ Ta ženská už musela být osvícená tenkrát.

Ivanko, chtěla jsem se zeptat, zda mi umíte poradit. Po borelióze a smrti mé maminky, asi po půl roce se mi začala loupat kůže na ruce. Po roce zase přibýly problémy s nohama. Léčila jsem se s výrobky Dr. Nony. Asi rok bylo zlepšení. Teď se mi to zase v měsíčních intervalech vrací. Trvá to už čtyři roky. Léčbu kortikoidy jsem odmítala od začátku. Přišel čas, kdy jsem v depresích čím dále tím víc. Děkuji. Martina.

Martino, ty deprese přicházejí proto, že máte představu, že se chcete něčeho zbavit. To znamená, že neustále je uzavíraná první čakra. Ten rok po té smrti maminky, to mohlo být v této úrovni, protože jste měla samozřejmě asi lítosti. To s tím souvisí, ale já vám budu vyprávět příběh jedné ženy, která je na FB, a je to také jeden správce a je báječná.

Ona má tři děti. Žijí v cizině a jednou mi psala, jestli se můžeme setkat. Tak jsme se setkaly, krásně jsme si popovídaly, protože ona když jsem u nich byla, tak má malinkou nádhernou holčičku. Má dva syny a ta malinká je úplně sladká. Neskutečné dítě. A ta maličká najednou, jako takové malinké dítě, asi dvouleté, tenkrát začala mít obrovské bolesti. Vypadalo to jako artritida. Fakt oteklé kolena, hrozná bolest, ta malá nemohla tenkrát chodit. A samozřejmě ta maminka, přestože už je hodně zdatný člověk a dneska už to ví, tak nechtěla, měla o to dítě strach. To dítě je tak sladké. To je něco jako Tomáš Holý v sukních. A ona teda jako co. Tak jí říkám: „Zkus to.“ Tak jí nabízeli takovou léčbu kortikoidy a říkám: „Prosím tě, proč to odmítáš, zkus to.“ My jsme se pak strašně nasmály. Asi do měsíce jsme se znovu setkaly na skype. Ona mi říká: „Víš, co bylo

nádherné? Já jsem furt ještě zvažovala, jestli jo nebo ne. Jestli tam půjdu nebo nepůjdu, a když se otevřely dveře, tak tam seděla Ivanka Adamcová. Paní doktorka na revmatologii. Ta byla tak úžasná. Hele, my jsme jí to nasadili, dneska už to nemá samozřejmě, to byl velice krátký čas, jenom se to zklidnilo.“ Říkám: „Ty se musíš zklidnit. Ty musíš o to dítě přestat mít strach.“ Dneska ta holčička nemá žádné problémy, během krátké doby. Ano, to je jenom krátký čas. Vy nesmíte všechno odmítat. Já to vyzkouším. Když to bude bez odporů, pak už se k tomu nemusíte nikdy vrátit. Člověk nedokáže rozeznat všechny své odpory, které tu jsou. Ale věřte mi, všechno tu je od Boha, i kdyby to byly kortikoidy.

Milá Ivanko, jak se pozná, když se člověk o něco snaží, že má v cestě překážku, kterou třeba překonat, anebo je to ukazatel Boží vůle, že to není správná cesta? Třeba změna bydliště a teda i hledání práce v novém bydlišti, případně i podnikání a spolupráce s lidmi. Když to jde pomalu, po kapkách. Jak se dá poznat, zda je třeba vydržet, zasévat semínka anebo to vzdát. Děkuji, s láskou buněčka.

Zlatá buněčko, nesmíte mít tlak nitra. Vy můžete cokoliv zkusit tělem, ale skutečně bez toho pnutí. Pak vlastně nereaguje hmota, ale jedná Božství.

Já jsem nedávno vyprávěla příběh té mé pedikérky. Ten je úplně nádherný, protože ta paní byla vlastně v nevědomosti, ona to nevěděla, že já mám takové přednášky, takové věci. Dneska už to samozřejmě ví, krásně jsme si popovídaly a ona říkala, že dělala léta krejčí, takže léta šila a milovala to. Pak dělala ve fabrice, kde šila strašně hodně věcí a měla pod sebou ženské a s ženskýma to uměla. Ona to je veselý člověk, příjemný, načež si tak myslela, když šla jejich vědoucí do důchodu, vidíte to, ty představy, že ona to dostane to místo. Ale ono se to nestalo. A tak strašný pláč, brek, zlomená čtvrtá čakra, načež začaly bolesti do rukou, onemocněla, a když byla nemocná, tak samozřejmě začala přemýšlet o tom, že už se tam nevrátí. A měla teda sestru, která byla v dobré hladině, a říká jí: „Prosím tě nefňukej, tak budeš dělat něco jiného, třeba kosmetičku nebo pedikérku. A ona krátce předtím dva, tři roky, říkala: „Krátce před tím jsem se z divných důvodů začala zajímat o nohy. O body, masáže. Všechno to tam směřovalo. A dneska? Já jsem nejšťastnější člověk na světě.“ A vezměte si, tenkrát ještě brečela. A pak si musela odžít ty bolesti těch rukou. Takže ty věci pak máte zbytečné. Vy máte všechno udělat tělem proto, ale v sobě máte mít klid. Přijde doba, která přesně přijde. Já jsem nikdy nemusela přemýšlet, co kdy jak budu dělat. A já jsem se podřizovala Božství. Když jsem byla jako holka, já jsem do té devítiletky byla univerzální. Všechno mi šlo lehce, hladce, i když jsem věděla, že nikdy nebudu studovat vysokou školu, že na to nemám. To bylo zbytečné. Samozřejmě naši to nevěděli, ti si malovali takové ty iluze, kým budu, čím budu. Akorát jsem věděla, že chci pomáhat lidem nějakým způsobem, ale nevěděla jsem jakým. Tak jsem si říkala: „Aha, tak asi budu sestřička.“ A tatínek říkal: „Ne, ne, to bys měla noční.“ Což bylo rozumné, tak jsem kývla, že budu zubní technik. Tak jsem zase kývla. A i to se mi líbilo a šla jsem dál. A pozor, kdyby to bylo obráceně, kdyby vám třeba někdo nechtěl dovolit nějaké studium a vy byste bojovali, bojovali, bojovali, vy tím bojem se vysílíte. A pozor, když tak krásně přijmete to, co se děje, tak vás ten Osud takhle krásně k tomu dovede. A na konci děláte stejně to, co jste

před třiceti lety chtěli dělat. Mnozí lidé už to zažili. Píšete mi nádherné příběhy. Takže klídek, pohoda, tabáček. Jenom konejte tělem bez tlaku nitra.

Milá Ivanko, mám takovou zkušenost, když cestuji za lidmi dělat diagnostiku a poradenství zdraví, anebo dělat přednášku na toto téma - o zdraví v souvislostech s naší povahou, chováním, čakrami, jak nás to ty sama učíš, stává se mi to, že si chystám věci na poslední chvíli. Ani se nevyspím dobře, necítím se oddechnutá, někdy přijdu i na místo konání na poslední chvíli. Sice všechno nakonec dobře dopadne, odevzdám, co vím, lidé jsou spokojení a já mám dobrý pocit. Opakuje se mi to však jakoby dokola, i když si povím, že do budoucna to udělám jinak. Ivanko, co to všechno znamená?

Hele, neodsoudila jste někoho za nedochvilnost? Nebo za zmatky? Zkuste si vzpomenout. Taky to může být druhá strana, ale tam je zase hodně lidí. Já si pamatuji, když moje maminka, když měla pořád pocit, že všechno dělám blbě, tak i kdybych se rozkrájela, vždycky jsem to blbě nakonec udělala. Vy to totiž musíte tomu člověku splnit. On to tvoří pak. Takže já jsem vám vyprávěla tenkrát o tom švestkovém koláči, jak ta moje maminka... Já pečů koláč a ona, že ho mám nedopečený. Já říkám: „Mami, to není pravda. Tak pro sebe si to člověk řekne, a teď dělám švestkový koláč a najednou jsem zjistila, že už nemám švestky. A zbyl mi takový malinký kousíček na tom plechu a říkám si: „Ale já mám švestky v mrazáku.“ Tak jsem je tam dala. Jenom jsem to opláchla a dala jsem tam ty zmrzlé švestky, které v sobě měly ještě více té vody. Ale fakt takový malinký kousíček, tak deset na deset. Můj muž byl v Čechách, teď já vyndám ten plech z trouby, bylo to pečené, vonělo to, super s mákem. Teď to nakrájím. Dala jsem to Jarouškovi a nesu mamince na talíři. Maminka: „Jo, to si dám.“ Tak přijdu za chvíli nahoru pro ten talířek a maminka sedí v křesle a říká: „Máš to nedopečené.“ Říkám: „Fakt jo?“ Ale fakt už jsem byla úplně bez a říkám si: „Nezavdčím se ji.“ Přijdu dolů a říkám: „Járo, prosím tě, dej mi kousnout. Je to nedopečené?“ A on: „Je to výborné.“ Tak jsem si kousla. Fakt to bylo výborné. A najednou mi to došlo. Jak si ten člověk projektuje tu nedopečeninu na svém vlastním talíři, takhle to přesně pracuje. To nevymyslíte.

Může to souviset s mou povahou, že chci co nejlépe obstát před lidmi?

Ano, přesně tak, jak jsem dnes říkala, jak ta naše pedikérka chtěla být co nejlepší před maminkou, tak ji postříkala vodou několikrát.

Anebo tuto činnost vůbec nemám dělat, i když ji nemám ráda?

Ne, když ji máte ráda, dělejte. Jenom nechtějte být nejlepší. Jenom přijďte a s láskou a s radostí to tam všechno řekněte. Ale ne takové to, že teď ze mě z XY - z tohoto těla bude padat to, aby mě obdivovali. Ne, ne, ne.

Anebo jsou to překážky od Satánka?

No jo, to s tím souvisí, že jo.

Anebo si mám najít jiný zdroj živobytí, i když mě šíření takových informací velmi těší a zajímá a zároveň se od lidí učím jejich příběhy. Děkuji. S láskou.

Ano, přesně tak. Tam je možná veliký tlak na pilu, když to máte ráda a lidem to dělá dobře a těší to, tak to dělejte a nesnažte se být supermanka. Vezměte si, že Jednota je všechno stejně. Buď všichni, nebo nikdo. Takže to dodržte. Ten, kdo by chtěl být nejlepší, ten bude muset mít kotrmelce v tom, aby z této pozice dostal, aby si uvědomil, že nikdo není lepší než ten druhý. Že všichni jsme stejní, protože jsme stejné jedno Vědomí. Jenom ta Hmota tam hází takové nesmysly, kým jsme nebo nejsme.

Milá Ivanko, jsem dlouholetou posluchačkou tvých přednášek. Nejen základních, ale i všech audio nahrávek. S tvým učením se ztotožňuji a snažím se podle něho žít. Někdy se mi to daří. Někdy ne. Žiji v celku ve šťastném manželství více než třicet let. Máme dvě dospělé dcery. Jedna se z domova již odstěhovala a druhá se bude stěhovat do vlastního bytu teď na jaře. S tou, co se odstěhovala si rozumím. Umíme si spolu hezky pobavit někdy teda i pohádat, ale většinou jsme na jedné vlně. S tou druhou si spolu neumíme najít za všechna ta léta spoluzití podobný soulad. Nelíbí se jí, když ji radím. Když mi ona něco říká, prý dávám do hovoru své emoce atd. Někdy máme spolu výborný rozhovor. Když se jí snažím pomoci, tak rozhovor většinou skončí tak, že se jí něco znelíbí a odejde. Ona říká, že ji nepřijímám takovou, jaká je. Je jemná, hloubavá, velice chytrá, spíše tišší, uzavřená, málo komunikující. A přitom cítím, že ji miluji a vždy to tak bylo. Trápí mě to. Snažila jsem se k ní „dostat“ ale nejde to. Odmítá mě, a tak to tak nechávám. A doufám, že se vše změní, když se odstěhuje, protože to dlouhé spolubydlení s již dospělým dítětem není optimální. Ale teď se přidružil skutečný problém. Asi před půl rokem říkala, že je unavená. Nezvládá sportovat, teď je již úplně slabá. Byla na všech možných vyšetřeních, které se daly absolvovat, a zjistili, že má potíže s játry. Stravuje se velice zodpovědně a zdravě, aby se tělo mohlo očistit. Ale říká, že ji stále bolí břicho. Velice mě to trápí. Snažím se přijít na to, co mě to má naučit. Co mám pochopit a co má pochopit ona? Snažím se být v Pokoře, ale ještě tam nejsem. Ego mě zřejmě chce tímto strašit a asi se mám naučit být v úplně Pokoře stejně ??? jako dceřiné nemoci taky tím odmítáním mé osoby. Ivanko, prosím tě, uměla by si nám pomoc, poradit? Děkuji.

Tak to všechno spolu souvisí. Ta dcera skutečně tam má na úrovni třetí čakry odmítání své matky. A to je záležitost, kdy nerespektujete buď situaci, nebo činy toho člověka. Pozor, vy jako matka si to nesmíte samozřejmě vyčítat, protože vy jako matka jste její dokonalou matkou. A zrovna tak, jako ona je vaší dokonalou dcerou. Obě jste tento děj chtěly a jste součástí vyučování. Její nemoc pramení z toho, že se vlastně neustále mnoho let zlobí. Ano, budeme to říkat zlobí, i když tam navenek tato emoce nemusí být, ale odmítání na třetí čakře, to znamená nerespektování ve vyšší složce - odmítání, zlost. Proto dneska je slabá na třetí úrovni. Takže až ona vás přestane odmítat, a teď

pozor, vy zase k tomu můžete udělat, vám to musí být jedno, že vás odmítá. Tím nejvíce uvolníte tento vztah. Já vím, že si to jakoby protiřečí, ale tak to je. Aby nikde nebyl důvod k dalšímu vyučování, musí se zastavit proces odporu. Takže vidíte, kolik nesmyslů tady 3D svět, jakoby z našeho pohledu dneska, a z vašeho už také, když už to takhle vidíte, vytváří. Ano, bude asi lepší, když se odstěhuje teď k sobě, i když možná budete muset stejně za ní dojíždět, abyste jí pomohla, ale rozhodně buďte v klidu, protože Osud už je hotový a nastavený. Ano, je to vaše dcera a nemůžu po vás chtít, aby vám to bylo jakoby šumafuk. To není nikdy nikomu, nebojte se, ale měla byste být klidná. Rozhodně byste měla dceři vysvětlit, že to pramení z toho, když bude schopná samozřejmě slyšet, když ne, nemůžete nic dělat. Ona, pokud si začne žít svůj život někde v ústraní, tak pochopí. Protože děje se jí budou opakovat a ona bude tím, kdo bude odstrkován. Všechny děje pokračují. Vy se ale podívejte, kde, kdy jste něco podobného měla v minulosti. Většinou také pocít nepříjetí nebo odsudku k někomu. Když se chcete třeba zase dostat na druhou stranu do přízně, a teď to nejde a teď se pořád snažíte. Ne, máte respektovat. Respekt znamená, že když mě někdo nechce, tak to respektuji. A respekt také znamená, pozor i sama k sobě i k druhému, že když mě někdo strašně chce, že se umím ubránit. To jsou obě strany jedné mince a tohle potřebujete všechno ovládat. Takže proto vy se vlastně učíte tyto věci. Takže když mě dítě nechce, musíte si počkat, až vás bude chtít a ono k tomu dojde, věřte mi. Jedna z mých dcer taky v určitou fázi svého života, nechtěla poslouchat, co jsem říkala a já jsem netlačila na pilu, ale věděla jsem, že Osud ji ke mně zpátky dovleče. A už se to stalo a dneska mi rozumí a samozřejmě ví, že to pravda byla. Bylo to strašně fajn, ale ta trpělivost ta je na vás.

Takže v klidu, v míru, ale zakopaný pes, proto je to odmítání....